

NIEUWE AVONTUREN

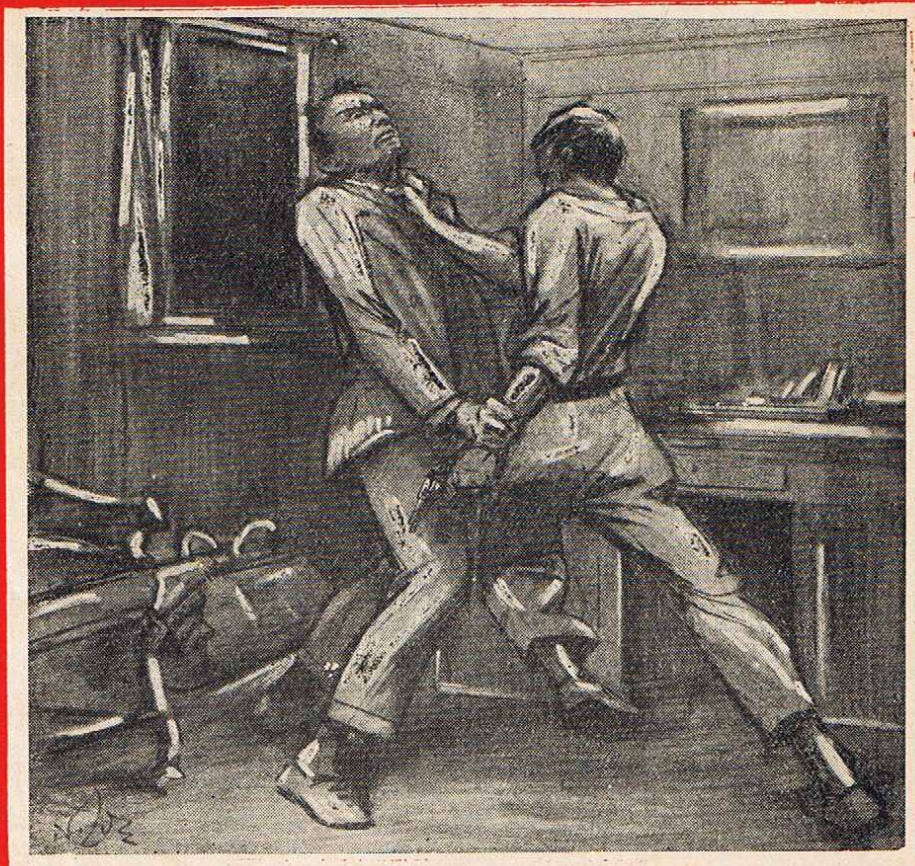
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE ONDERGANG VAN DE « FRIDJOF »

N° 2292

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De ondergang van de « Fridjof »

HOOFDSTUK I

SPOREN IN HET ZAND

Reeds sedert drie dagen trokken John Raffles, Charles Brand en James Henderson te paard door de woeste, brandend hete streken van Noord Afrika, die zich uitstrekken ten zuiden van het Shergiagebergte, door de Arabieren Djebel Shergia genoemd.

Een halve dag tevoren omstreeks hadden zij het gebied van de onafzienbare zandwoestijnen verlaten en trokken nu dwars door het gebergte, de weg volgende die ook genomen wordt door karavanen, welke uit de Sahara komen, soms maanden reizens ver, en zich dan naar Tripolis begeven, welke stad van een der voornaamste karavaanwegen van geheel Afrika het einde is.

Want behalve in de dichtbevolkte streken telt Noord Afrika nog maar zeer weinig spoorlijnen en nog altijd is het lijnnet niet afgemaakt, hetwelk van Tri-

polis af zuidwaarts is aangelegd, met als eerste einddoel Mizda. Dat lijntje zou nog geen dertig kilometers lang zijn, maar ongehoord groot zijn de moeilijkheden, door de natuur, maar vooral door de mens in de weg gelegd aan de aanleg van zulk een lijn.

In de tijd, dat dit avontuur van Raffles zich afspeelde, was de lijn omstreeks halverwege gevorderd, en hield plotseeling op in de nabijheid van Garian, midden in het zand, met geen water in de omtrek te bekennen in een straal van 15 kilometers, temidden van verstrooide tenten, dwarsliggers, einden rail, en een paar houten loodsen.

Wie verder wilde, moest gebruik maken van kameel of paard.

Tot volkomen begrip van hetgeen nu gaat volgen, is het volstrekt noodzakelijk, hoewel ook in het kort, hier weer

te geven hetgeen de Engelse avonturier in de loop der laatste weken wedervaren was.

In Raffles leven was een man gekomen, van wiens bestaan hij tot kort geleden alleen maar wist door de mond van anderen, en dat hij, eerlijk gezegd, geruime tijd voor fantasie had gehouden.

Die man was de bastaardzoon van Arsène Lupin, die echter de naam voerde van zijn vader, ofschoon hij daar strikt genomen geen recht op had. Raffles had voor het eerst van Arthur Lupin, de zoon, gehoord, toen deze een zeer stoutmoedige aanslag had beraamd op de mooie dochter van een Franse markies, wiens rijkdommen hij daarenboven had willen stelen.

Het zou ons te ver voeren, hier in den brede weer te geven, wat er vervolgens voorviel.

Het zij genoeg te vermelden, dat Raffles door een toeval in staat werd gesteld niet alleen om die aanslag te verijdelen, maar ook om Lupin te dwingen overhaast de vlucht te nemen, met achterlating van enige zeer kostbare strijdmiddelen: een door de Franse marine afgedankte duikboot, die hij geheel had hersteld en voor zijn gebruik ingericht en een verborgen rotswooning op de kust van Normandië.

Lupin had toen dwars door Frankrijk de wijk genomen en in de Pyreneeën, even voorbij de Spaanse grens, had een nieuw treffen plaats gehad tussen de beide avonturiers, die in karakter zo hemelsbreed van elkander verschilden. Bij die gelegenheid was Lupin de aanvoerder geweest van een bende zeer gevaarlijke bandieten, en bevond hij zich in gezelschap van zijn minnares, een zekere Jenny Bernard. Nogmaals had Lupin zich weten te onttrekken aan de wrekende hand der gerechtigheid, al hadden heel wat van zijn helpers in 't stof moeten bijten, en was hij met een kleine, zeer snelle boot gevlucht uit een Spaanse haven, in de hoop, ongehinderd een of andere Afrikaanse havenplaats te bereiken, waarbij hij echter buiten de draadloze telegrafie en buiten Raffles had gerekend.

De politie had hem dicht achter de hielen gezeten, er kwamen zelfs oorlogsschepen bij de achtervolging te pas, de Franse bandiet verweerde zich met hand en tand, ja zelfs met torpedo's van klein formaat, met een waarvan hij een Franse politieboot in de grond boorde, en waarbij Raffles slechts met moeite een gedeelte van de opvarenden kon redden.

De Franse politie echter begreep maar al te goed wie de redder was, en Raffles had zelfs de grootste moeite gehad, zich te ontdoen van die lastige geredden, die met weinig dankbaarheid bezielde schenen te zijn, en hem tot iedere prijs hadden willen dwingen, met zijn motorboot koers te zetten naar het eiland Djerba, op de kust van Algerië, terwijl Raffles juist van plan was, eerst naar Tripolis te gaan, hetgeen hij, als particulier, kon doen, maar waar de autoriteiten zeker met een scheef oog die schipbreukelingen, zijnde Franse politiemannen, zouden hebben aangezien, zodat dezen verder niet meer in staat zouden zijn, de jacht op Lupin voort te zetten.

Tripolis was destijds nu eenmaal Italiaans, men duldde geen inmenging van Fransén, de toestand was juist toen tamelijk gespannen, maar Raffles bekommerde zich om dit alles niet, en ontdeed zich van zijn lastige gasten, om dan zelf de achtervolging van Lupin weer voort te zetten.

Hij had diens spoor hervonden in een klein Tripolitaans havenplaatsje Boe Saada. Het bleek dat daar nog geen uur tevoren enige Europeanen ontscheept waren, en hij herkende dan ook onmiddellijk de motorboot van Lupin met de kleine, verraderlijke torpedo lanceerbuis op het voordek.

Raffles vernam, dat Lupin onderweg zijn minnares had doen vertrekken, die geheel alleen, slechts vergezeld door een gids, de weg naar Tripolis had aanvaard waar ze haar minnaar zou opwachten, nadat deze zijn taak verricht had.

Wat was die geheimzinnige taak, die hem zover de woestijn invoerde, ver buiten de bewoonde streken?

Raffles zou het spoedig ontdekken. Het bleek dat Lupin, zelfs in de Sahara, trouwe vrienden had. Hij had zich aan

het hoofd gesteld van een groep woestijnrovers, woeste Toearegs, onder bevel van Sid Fedoel Gabbas, en zijn eerste doel was geweest, een schat te gaan halen, die hij vroeger had begraven in de bouwval van een oude moskee. Hieruit bleek dus dat de schurk gebrek begon te krijgen aan contanten. Het noodlot wilde echter, dat Raffles, terwijl Brand en Henderson op jacht waren, bij die bouwval door de rovers werd overvallen, en weggevoerd, en naar hun kamp gesleept, waar een afgrijselijke dood hem wachtte. Lupin had hem namelijk willen dwingen de plek te verraden, waar Raffles zelf, zoals de Franse bandiet had uitgevonden, een zeer groot bedrag aan goudgeld had verborgen. Het was een van de twintig, dertig schatkamers, welke Raffles over de gehele wereld bezat, en waarvan er tot op heden niet meer dan twee door de politie ontdekt zijn.

De lievelingsvrouw, Suleika, van Fedoel Gabbas echter, wist Raffles te redden op het allerlaatste ogenblik en met de hulp van Brand en Henderson, die, vermoed als Arabieren, het spoor van de Toearegs hadden gevolgd en hun kamp hadden weten te ontdekken.

Een vlucht volgde, waarbij Suleika als gids had gediend, zij werden echter achtervolgd door de troep, een gevecht had plaats op de top van een woeste berg, en ten koste van haar eigen leven redde de jonge Bedouine nogmaals de drie blanken. Zij hadden de vlucht kunnen nemen op drie paarden, die door gesneuvelde Toearegs waren achtergelaten en niets anders bezaten zij toen meer dan een enkele tent, een paar dekens, hun geweren en water voor enkele dagen.

Lupin had de schat weten te behouden, en Raffles had op dat ogenblik wel aan andere dingen te denken dan aan een wekenlange tocht dwars door de woestijn, naar de plek, waar zijn eigen schat begraven lag.

Raffles wilde naar Tripolis.

Daar bevond zich Jenny Bernard, en Raffles was er van overtuigd, dat Lupin zijn woord zou houden, en zich daar bij haar voegen.

Hij wilde niet rusten, voor hij had afgerekend met de Franse bandiet, die

bloed en ellende zaaide waar hij de voet zette. Lupin zou hem de schat weer afstaan, die Raffles reeds in zijn handen had gehad, dat had de Engelse avonturier gezworen.

Daarom trokken zij nu reeds drie dagen, zo snel de paarden maar wilden lopen, in noordelijke richting, en zij wisten de tweede dag reeds, dat de Toearegs van een achtervolging hadden afgezien, bevreemd als zij waren voor de beter gewapende, en talrijke Arabieren in de meer bewoonde streken. Bovendien konden zij op patrouilles Italiaanse soldaten stuiten, of op inlandse kameelruiters, en beide ontmoetingen waren al evenzeer te vrezen.

Dat Lupin voor hem uittrok, wist Raffles uit de ondervraging van de eenvoudige landbouwers en kameeldrijvers, die hij op zijn lange weg ontmoette. Altijd was er sprake van een blanke en twee Toearegs, die in noordelijke richting trokken, alle drie te paard.

En nu was het in de late namiddag, de zon maakte de schaduwen reeds lang, en aan de voet van een rots, zo gloeiend, dat men de wand niet ongestraft kon aanraken, hield Raffles zijn paard in, keek eens om zich heen, en zei :

— Wij zullen hier rusten, jongens. Onze dieren zijn zeer vermoeid. En wij mogen ook ons zelf niet al te zeer uitputten. Daarginds is schaduw. En er zal hier in de buurt wel water zijn, dunkt mij, want ik zie daar gras groeien en palmbomen.

De drie mannen wilden juist afstijgen toen Brand een waarschuwend kreet liet horen en zijn geweer van de schouder rukte.

Zijn ogen waren gevestigd op het andere uiteinde van de doorgang van die woeste bergpas, waar zoëven twee gedaanten waren verschenen, die zich nu zonder een enkele beweging te maken, scherp aftekenden tegen de rospaarse hemel.

Het waren twee ruiters, en naar hun lange mantels en hun grote punthoeden te oordelen moesten het Toearegs zijn.

Een Toeareg in deze streek is meestal een vijand; de drie mannen waren dan ook dadelijk op hun hoede, en stegen

vlug af, gereed om aanstonds te vuren. Niemand schoot echter, want daartoe was de afstand te groot.

De Toearegs schenen een ogenblik in beraad te zijn, maar wendden eensklaps de teugel, gaven hun steigerende paarden de sporen, en verdwenen een paar tellen later met fladderende mantels en zwaaiend met hun geweren uit het oog. De lage heuvel onttrok hen thans aan het gezicht.

— Te paard, lui, riep Raffles aanstonds. Wij moeten zien waar zij blijven. De heuvel op.

De drie mannen wierpen zich weer in de hoge, veel gebruikte zadels en dreeven de paarden zo snel zij konden langs de glooiing van de heuvel naar de top.

Toen zij bijna boven waren, stegen zij weer af, slopen bukkend verder, het geweer in de aanslag, gereed om te vuren.

Toen knielden zij neer in het hoge gras en bijna aanstonds zagen zij, heel in de verte, als figuurtjes uit een kinderspeeldoos, de beide Toearegs, wier paarden met die korte, vinnige galop der Arabische woestijnmustangs, voortsnelden in zuidelijke richting.

Reeds hief Brand zijn geweer op, om hen een kogel na te zenden, maar Raffles drukte aanstonds de loop omlaag van het wapen en zei :

— Verspil je kogels niet, amice. De afstand is veel te groot. Het is bijna zeker, dat wij hier te doen hebben met de beide metgezellen van Lupin, die hij heeft teruggezonden, nu hij de meer bewoonde streken heeft bereikt. Laat hen maar gaan; zij zullen ons niet meer lastig vallen.

Tien minuten ongeveer bleven zij daar en toen viel er van de beide woestijnrovers niets meer te bespeuren dan een heel klein stofwolkje aan de kim.

Zwijgend daalden zij de helling af, voerden hun paarden aan de teugel naar

omlaag, kluisterden de dieren, en strekten zich uit op het zand in de schaduw, om wat te eten.

Een uur later trokken zij weer verder.

Zij volgden nu reeds sedert enige dagen de karavaanweg, die steeds langs oases en kleine dorpen loopt.

Raffles, die vooraan reed, hield eensklaps zijn paard in, wees naar het zand, en riep uit:

— Wij zijn op het goede spoor, jongens.

Brand was naderbij gekomen en zei verbaasd:

— Hoe kun je dat weten? Ik zie wel de indruk van hoeven, maar die zeggen mij niet veel.

— Mij daarentegen wel, amice. De indrukken zijn niet alleen vers, maar het is duidelijk te zien, dat zij afkomstig zijn van een telganger. Nu weet je dat de Arabier zijn paard nooit in de telgang africht, tenzij het bestemd is voor een vrouw. Nu is het zo goed als zeker, dat Lupin zich heeft moeten tevreden stellen met het paard van die arme, kleine Suleika. Ik weet met zekerheid, dat een van de ijzers van dat paard een weinig los was, en ook dat is hier duidelijk te zien; kijk maar. De indruk van het rechtervoorbeen is lang niet zo scherp als van de anderen.

Brand keek een weinig nauwkeuriger toe, en nu zag hij dat de indrukken inderdaad waren van een paard, dat tegelijkertijd de beide rechtse en linkse benen verzette, en niet, zoals ieder gewoon rijder, tegelijkertijd het rechter voor- en linker achterbeen.

— Naar de indruk te oordelen kan hij ons niet meer dan enkele uren vóór zijn, vervolgde Raffles, en Brand zag hoe strak en somber zijn gelaat stond.

— Laat ons voortgaan; misschien valt hij ons onderweg nog wel in handen, die mooie mijnheer Arthur Lupin.

HOOFDSTUK II

DE SLOPPEN VAN TRIPOLIS

Er deden zich echter onderweg moeilijkheden voor, onverwachte gebeurtenissen, die de drie mannen ophielden, en zelfs dreigden, het gehele plan van Raffles in duigen te doen vallen.

Het begon in Beni Oelid, een plaatsje met een drieduizend inwoners.

Daar werden twee van de drie paarden ziek onder zeer verdachte omstandigheden.

Wat de dieren mankeerden, kon zelfs Raffles moeilijk zeggen, maar zij bezweken onderweg, twee uren voorbij Beni Oelid, en nadat zij gegeten hadden van het gewone voeder, dat ook aan de andere paarden werd voorgezet door de paardenverhuurder in de genoemde plaats.

Het derde paard had echter van dat voeder niet gegeten en daar het gezond bleef en fris, was er alle aanleiding om aan een misdadig opzet te geloven.

Zou Lupin dus zelfs tot hier zijn handlangers hebben?

Er zat niets anders op, dan dat Raffles en Brand, die het beste konden lopen, drie uren te voet aflegden, tot aan een gehucht, waar zij zonder moeite verse paarden konden krijgen, niet al te beste, maar dan toch bruikbaar.

Een dag later werd een van die dieren kreupel, en Raffles moest het onderweg afstaan aan de vilder.

Hier was zeker alleen maar sprake van een ongelukkig toeval, maar intussen hield ook dit voorval de reizigers weer aanzienlijk op en toen zij tenslotte na heel wat moeilijkheden en ontbering het zoëven reeds genoemd plaatsje Mizda hadden bereikt, wisten zij, dat Lupin hun op zijn minst een volle dag moest voor zijn, tenminste wanneer hij niet te kampen had gehad met dezelfde tegenslagen.

In dat geval echter hadden zij hem moeten voorbijgaan, en dat was zeker

niet het geval geweest. Integendeel, nog diezelfde ochtend had Raffles in een kleine nederzetting van vreedzame landbouwers vernomen, dat de dag tevoren een Europese reiziger bij de tuighandelaar en zadelmaker van het plaatsje een muilezel had gekocht, het enige rijdier dat er te krijgen was, maar dan ook van een uitstekende hoedanigheid, omdat zijn paard dodelijk vermoed en niet meer te berijden was.

Op Raffles' vraag had die zadelmaker, een man met sneeuw wit hoofdhaar, en die verklaarde dat hij minstens honderd jaar moest zijn, een vrij nauwkeurige beschrijving gegeven van de koper van zijn muilezel, en reeds dat signalement zou voldoende zijn geweest.

Maar Raffles liet zich ook het paard tonen, dat juist op het punt stond, naar de paardenslachter te worden gebracht, en toen hij het dier een paar stappen liet doen, herkende hij het onmiddellijk als een telganger. Het loszittende ijzer aan het rechtervoorbeen kon pas een paar dagen geleden vernieuwd zijn, want de spijkerkoppen waren nog nauwelijks gelijk gesleten.

En dat was nu juist een vol etmaal geleden.

Bevond de Franse bandiet zich reeds in Tripolis?

Hield hij zich nog te Mizda op? Maar waarom zou hij blijven in dat plaatsje, waar hij niets te zoeken had, waar hij slechts al te zeker kon opvallen, en waar hij groot gevaar liep op een ontmoeting met Italiaanse troepenafdelingen?

Toch stelde Raffles onmiddellijk na zijn aankomst een grondig onderzoek in, en het bleek hem dat hij slechts zijn tijd zou verknoeien, als hij Lupin hier zocht.

Verscheidene inwoners verklaarden hem, dat de dag tevoren een Europeaan op een muilezel was komen aanrijden,

een vol uur had gerust, levensmiddelen had gekocht en toen weer in noordelijke richting was verder getrokken.

In noordelijke richting, dat kon dus slechts naar Tripolis zijn. Raffles had een volle dag verloren.

Hij zelf gaf zich dus ook geen rust, maar zette onmiddellijk zijn tocht voort, ofschoon hij heel goed begreep dat ook hij zich thans in groot gevaar ging begeven.

Was Raffles maar eenmaal binnen de stad, dan zou hij zeker wel kans zien zich te vermommen en zich verborgen te houden. De grote moeilijkheid was slecht er ongemerkt binnen te komen, en gauw een klein huisje te vinden, waarin hij zich desnoods enige weken schuil kon houden.

Dat was zeker: wat Lupin gelukte, dat moest hem ook gelukken.

Raffles moest een omweg maken, daar hij zorgvuldig de in aanleg zijnde spoorweg wilde vermijden, en hij dacht er ook aan, bij daglicht en door de hoofdpoot in het zuiden Tripolis binnen te trekken.

Integendeel, tegen het vallen van de avond beschreef hij met zijn beide metgezellen een grote boog om de stad heen totdat zij bijna de kust bereikt hadden, en, van een hoge heuvel af, het uitzicht hadden over de versterkte haven met haar dreigende bastions en loerende kanonnen.

Tripolis heeft nog het grootste gedeelte van haar oude wallen, en enige fraaie poorten.

In tijden van oorlog en van woelingen worden die zelfs gesloten, en niemand mag na zonsondergang de stad binnenkomen of verlaten zonder een speciale vergunning van de gouverneur.

Thans was er voor Raffles een moeilijk ogenblik aangebroken.

Kon hij er op vertrouwen dat een beschrijving van de drie Europeanen nog niet over geheel het noorden van Afrika verspreid was, en nog niet deze eenvoudige inlanders had bereikt, waarvan er slechts twee op de honderd schrijven en lezen kunnen?

Het is waar, alle drie droegen nog altijd de lange, donkergrijze mantels der

Toearegs, maar zij hoefden het niet te proberen, zich bij een inlander voor een soortgenoot uit te geven, want zelfs de minst beschaafde hunner zou wel onder de oppervlakte weten te zien. Henderson was nu eenmaal geen Arabier, en zeker geen Toeareg, want de meesten hunner zijn klein van gestalte en zeer mager. Henderson met zijn zes en een halve voet lengte zou voor een wonderwezen worden aangezien, om nog maar niet eens te spreken van zijn blauwe ogen, en zijn strokleurig haar.

Allereerst ontteden de drie mannen zich dus van deze kleren, begroeven ze zorgvuldig, en trokken toen pas voorzichtig in de schemering verder. Brand had het voorstel gedaan, tegen grof geld een snelle motorboot te huren, en maar zo gauw mogelijk deze gevaarlijke streken te verlaten, maar Raffles had slechts de schouders opgehaald en met vaste stem verklaard, dat hij Tripolis niet zou verlaten, alvorens zekerheid te hebben omtrent het lot van Lupin en van zijn minnares.

Het punt waar de mannen thans bijeenstonden, naast hun rijdieren, bevond zich op nauwelijks dertig meters afstand van de hoge, aarden wallen. En nog wisten zij niet wat te doen, en hoe te handelen, om snel en ongemerkt Tripolis binnen te komen, of althans een verblijf te vinden voor de nacht, toen het toeval Raffles te hulp kwam.

Sedert enkele ogenblikken scheen er enige beweging te zijn ontstaan in de nabijheid van een der hutten die men hier zag, half van klei, half van stro opgetrokken, en voorzien van een lage deur, die men met behulp van touwen hengsels kon openen.

Het bleek al spoedig dat de bewoner van die hut ging verhuizen. Het was blijkbaar niet maar een eenvoudige verplaatsing, want er werd een lastkameel aangebracht, die beladen werd met allerlei huisraad, kleren, en een enkel meubelstuk.

Tenslotte kwam er een krachtig gebouwd man te voorschijn, vergezeld door drie kinderen, waarvan de jongste een jaar of twaalf kon zijn, die zich gereed scheen te maken, de kameel weg te lei-

den, na het dier met behulp van een paar burens met al zijn hebben en houden te hebben beladen, toen Raffles snel op hem toetrad, hem de hand op de schouder legde en vroeg:

— Gij gaat vertrekken, vriend?

— Ja heer, antwoordde de man eenvoudig, een krachtig gebouwd Arabier met een ernstig, donker gebruid gelaat. Mijn vrouw is gestorven, en niets bindt mij meer aan deze plek, waar ik eenmaal gelukkig ben geweest. Ik ga ver van hier.

Reeds wilde hij de kameel door een eigenaardig keelgeluid aandrijven, en had hij zijn jongste zoon bij de hand genomen, toen Raffles hem nogmaals terughield met de woorden:

— Een ogenblik, vriend. Ik wil u in staat stellen een goede zaak te doen, waarbij gij mij tevens behulpzaam kunt zijn. Wij zoeken een onderdak voor de nacht en uw woning lijkt ons zeer geschikt.

De Arabier keek Raffles een ogenblik een weinig wantrouwend aan, en zei toen op een toon van verbazing:

— Maar gij zult daar niets vinden, heer. Alles wat er was, bevindt zich nu op de rug van mijn kameel. Het meeste heb ik verkocht.

— Dat komt er niet op aan, antwoordde Raffles glimlachend. Het is slechts ons doel, tegen de koude van de nacht beschermd te zijn. Wij hebben dekens, en gij ziet dat wij ook enig kookmateriaal met ons mede voeren. Om kort te gaan, wilt gij ons uw woning afstaan?

— Gij kunt er vrijelijk over beschikken, heer, antwoordde de Arabier kortaf. Het is mijn eigendom.

— Goed zo, zei Raffles. Maar gij zijt nog niet van mij af. Bekijk die paarden eens, en hun tuigen, en bezie dan eens deze drie uitmuntende geweren. Wilt gij ze van ons kopen? Ik zal de prijs zeer laag stellen.

Raffles noemde een som, die inderdaad zeer gering mocht worden genoemd en onmiddellijk ontwaakte de koopmansgeest bij de Arabier. Hij ging op de paarden toe, keek ze een voor een in de bek, betastte hun spieren, liet ze even stappen en draven, onderzocht met het

oog van een kenner de waarlijk voortreffelijke geweren, en binnen vijf minuten was de koop gesloten. De man telde een aantal zilverstukken en wat papiergeld uit in de hand van Raffles.

Toen pas verwijderde hij zich, na aan zijn naaste burens te hebben medege-deeld, dat de vreemdeling het recht had zo lang hij maar wilde in zijn hut te vertoeven.

De nacht ging voorbij zonder het minste incident, en vroeg in de ochtend van de volgende dag nam Raffles reeds zijn maatregelen.

Er werd besloten dat hij en Brand Tripolis voorlopig alleen zouden binnengaan, waar de reusachtige gedaante van Henderson misschien wat al te zeer de aandacht zou trekken. Henderson zou dus voorlopig in de hut blijven, zich de tijd zo goed mogelijk korten met wat arbeid in het popperige tuintje, hetwelk bij de hut behoorde, en waar zich wat groenten en vruchten niet zonder moeite in het leven hielden, en zou daar nadere instructies afwachten. In ieder geval zou men de eerste dagen in de hut van de Arabier blijven overnachten en er ook de maaltijden gebruiken.

En nu brak het moeilijkste gedeelte van de onderneming aan: Tripolis binnen te komen, zonder dat het al te zeer opviel.

Gelukkig echter was het juist die dag marktdag en van heinde en verre kwamen grote troepen handelaars aan, gezeten op ezels, muil dieren, paarden en kamelen, die grote pakken met koopwaren droegen, of ook veldvruchten, bewerkt en onbewerkt leder, en vooral dadel en vijgen.

En met een van die troepen, wel tachtig man sterk, glipten Brand en Raffles dan eindelijk de havenstad binnen, en bereikten het marktplein, waar het inderdaad reeds een gegons als van een bijenkorf was, en waar, tussen de bonte stalletjes, een menigte van blanken en kleurlingen zich bewoog.

Het bleek de beide vrienden al spoedig, dat te Tripolis bijna evenveel talen worden gesproken als te Port Said, en dat zijn er heel wat. Het was echter volstrekt niet op het eerste gehoor aan te

nemen, dat het Italiaans de boventoon voerde. Integendeel, een goed luisteraar zou gemeend hebben, dat er heel veel Duits werd gesproken, maar men hoorde ook Engels, Frans en Spaans, ook Grieks en Russisch, en voorts omstreeks alle dialecten die er gesproken worden tussen de Nijl en de Zambesi. Gesluierde en ongesluierde vrouwen liepen er rond, Nubische moeders, zwart als ebbenhout, hun kind in een doek op de rug geknoopt, Chaambavrouwen, die hun telgen in een rieten mandje meedroegen, alsof zij een brood onder de arm hadden, en weer anderen die hun kleintjes schrijlings op de schouder hadden gezet, alwaar hun kroost zich dan zo goed en zo kwaad als het ging in evenwicht moest houden, door zich met de kleine handjes vast te grijpen in het overvloedige, kroezige haar van de moeder.

Twee of drie politieagenten in witte uniformen en kurken zonnehelmen op, hielden zo goed als het ging orde onder deze snaterende, kibbelende, druk gesticulerende menigte.

Blanken zag men er niet veel, met uitzondering van enkele groepen toeristen, waarschijnlijk behorende bij een of andere reisvereniging, en door een leider als een kudde voortgejaagd.

Vreemd staken tegen deze chaos van kleuren enkele moderne, dure reisauto's af, waarin Engelse mama's en Engelse dochters gezeten waren, volkomen gelijkend op de spotprentjes, die men wel eens van Engelse toeristen aantreft, met lange groene sluiers aan de hoeden, geruite mantels, ontzaglijke binocle's en grote voeten.

Ja zelfs was er een groot gevaarte te zien, een sight-seeing car van Cook, een voorloper van de tegenwoordige comfortabele reiswagens, waarin veertig personen als in een schouwburg-amphitheater gezeten waren, en die daverend en dreunend over de markt reed, een ogenblik stilhield, terwijl de gids zijn aanwijzingen uitbulderde door een luidspreker en dan weer verder ging.

Onderwijl waren de beide mannen een Arabisch koffiehuis binnengetreten.

Nauwelijks had het tweetal een plaatsje vrij gevonden, of hun aandacht werd

getrokken door een groepje vreemdelingen, dat langzaam voorbij het café schreed, geleid door een gids, die met drukke gebaren alles scheen uit te leggen wat er op de markt te zien viel.

Het waren drie heren en een dame, en aan hun kleren was het te zien dat zij met een jacht waren gekomen, want allen droegen witte costuums, zoals Amerikanen en Engelsen ze meestal plegen te dragen aan boord van hun jachten, zodra deze zich in de tropen bevinden.

Een van de mannen moest wel onmiddellijk de aandacht trekken door zijn buitengewone lengte. Hij stak op zijn minst een hoofd boven zijn metgezellen uit, die toch ook niet van de kleinsten waren.

Hij was uiterst mager, en zijn gelaat deed denken aan dat van een roofvogel, met de scherpe, dicht bij elkaar geplaatste ogen, en de haakvormige neus, dun als een mes. Zijn bovenlip was opvallend kort, en de onderlip sprong een weinig vooruit. Ook de kin was scherp en benig.

Eigenaardig was ook de bleke kleur van dat gezicht, ofschoon de eigenaar ervan zeker vele weken op zee was geweest.

Het was gladgeschoren, evenals dat van een van zijn metgezellen, terwijl de derde heer een goed onderhouden, blonde baard droeg, op Duitse wijze geknipt, en het meest gebruind van allen, zodat het baard- en knevelhaar bijna wit leek.

De vrouw eindelijk was rijzig, en zag er uit als een misschien wat rijpe Juno, ofschoon zij blijkbaar alle moeite deed er zo jeugdig en slank mogelijk uit te zien.

Zij droeg een wit mantelpak, en de heer met de baard droeg een lange stofmantel over de arm, die zij zoëven had afgelegd. Ook zij had een witte zeilpet op het kortgeknipte haar.

Zij zagen er uit als rijke Amerikaanse toeristen, met hun arrogante bewegingen en hun trotse houding. De langste man rookte een houten pijp, blies rookwolkjes uit en scheen zich om de hele markt niet in het minst te bekommeren.

Op grote afstand achter hem, kuierde een matroos in een blauwe trui, waarop

de naam van een schip was te lezen, welke echter op die afstand onmogelijk was te onderscheiden.

Hij had een grote hengselmand aan de arm, en nu en dan wenkte de vrouw hem, kocht iets, liet het hem in de mand doen, waarop hij weer meesukkelde, terwijl de mand hem telkens wat meer naar ene zijde omlaag scheen te trekken.

De kelner echter, die scheen gezien te hebben met hoeveel belangstelling de beide Europeanen naar het groepje keken, stond al naast hen en fluisterde op een toon van de grootste eerbied:

— Mister Gerald Tucker. Hij de eigenaar van mooi schip, de «Fridjof». Ligt al vijf dagen in de haven. Heel rijk man. Die heer met baard, hij gisteren bij hem gekomen. Veel backsjish.

De kelner grijsde, zodat zijn prachtige sneeuwwitte tanden te zien kwamen in zijn bruin gezicht, terwijl hij veelbetekenend knipoogde, misschien wel in de hoop dat ook deze Engelsen niet gierig zouden zijn met hun fooien.

— Tucker? Nooit van gehoord, bromde Raffles voor zich heen. Of liever, de naam is bekend genoeg, maar ik wist niet dat er zulke schatrijke Tuckers waren. Wat een vreemd gezicht heeft die man. Kijk eens, Charles, doet hij je niet denken aan een arend?

— Eerder aan een havik, zei Brand. Zijn gezicht staat naar bijten. Een zeldzame tronie.

— De «Fridjof» ken ik, geloof ik. Een heel mooi schip, waarin de stoommachine nog niet lang geleden vervangen is door krachtige Dieselmotoren. Toen behoorde het nog aan een rijke Zweed, die er zich dus van ontdaan schijnt te hebben. Het kan gemakkelijk zestig passagiers herbergen en er zijn twintig man personeel nodig, kapitein, matrozen, stewards, koks inbegrepen, en natuurlijk ook het personeel voor de machinekamer. Wij zullen het aanstonds eens gaan bekijken, Charles. Laten we eerst even afrekenen.

Raffles was al opgestaan. Brand betaalde, natuurlijk zonder de backsjish te vergeten, voegde zich bij Raffles, die in diepe gedachten verzonken scheen en een kwartier geen woord sprak.

Het was bij het omslaan van een hoek in de inlanderswijk, dat Raffles plotseling weer terugtrad, en Brand terughield, die reeds een nauwe kronkelende straat wilde ingaan.

— Wat is er? vroeg de jongeman, onwillekeurig zacht sprekend.

— Onze vriend Tucker is daar met een gedeelte van zijn gezelschap, antwoordde Raffles even zacht. Zij lopen langzaam voort, en de man met de baard staat heel vertrouwelijk te praten met een bruine kerel, die ik zelfs geen penny zou durven toevertrouwen. Kijk maar eens heel voorzichtig; zij praten samen op de drempel van een huis dicht bij de stenen trap midden in de straat.

Brand stak voorzichtig het hoofd even om de hoek, en zag inderdaad de man met zijn blonde baard in een druk, gefluisterd gesprek verdiept met een Arabier, wiens tronie inderdaad heel weinig aantrekkelijks bezat. De man met het vogelgezicht was, vergezeld door zijn andere gast en de dame, de stenen trap al opgegaan, die hier plotseling midden in de smalle straat een aanvang nam, en die wel twaalf treden telde. De huizen hielden echter niet op, maar volgden die trap, die in zijn soort zeker schilderachtig genoeg was, maar waar de aanwezigheid het natuurlijk onmogelijk maakte, deze smalle straat anders dan te voet te begaan.

Brand trok vlug zijn hoofd weer terug, ofschoon hij eigenlijk volstrekt niet kon inzien waartoe het diende, zich zo verscholen te houden.

Er lag echter iets op het gelaat van Raffles, dat hem waarschuwde, geen opmerkingen in die zin te maken. Want dat gelaat stond ernstig en in de grijze ogen vlamde een geheimzinnig licht.

HOOFDSTUK III

«DE FRIDJOF»

Raffles had wat nagedacht, greep toen Brand bij de arm, voerde hem terug, en bracht hem langs een omweg van weinig betekenis naar de haven.

De haven van Tripolis is van alle moderne inrichtingen voorzien; op dat tijdstip lagen er vrij wat schepen op de rede, en men zag de vlaggen van acht of tien naties aan de masten wapperen.

Onmiddellijk trok een zeer groot, crème-kleurig geschilderd jacht 't oog, hetwelk gemeerd lag dicht bij het uiteinde van een der havenpielen. Er kon niet aan worden getwijfeld, dat moest de «Fridjof» zijn, waarvan de Arabische bediende in 't koffiehuis gesproken had.

Op die grote afstand was de naam weliswaar niet te lezen, maar het was het enige grote motorjacht in de haven. Trouwens, van de plek waar de twee vrienden zich toen bevonden, zagen zij een ogenblik later hoe de drie in het wit geklede heren en de dame langzaam over de pier wandelden, op tien meter afstand gevolgd door de matroos met zijn zware mand.

Het was zeker hun plan zich aan boord van het jacht te begeven.

Raffles was op een hoeksteen gaan zitten, aan het einde van het smalle slopje, dat regelrecht uitliep op een kade, wel een zestig meter boven de oppervlakte van de zee gelegen, en vanwaar men langs brede stenen trappen kon afdalen naar de eigenlijke laadwerf, waar op dat ogenblik een geweldig lawaai en verkeer heerste, want er werden tegelijkertijd wel een half dozijn schepen uitgeladen, grote vrachtstomers, ieder aan hun eigen steiger gelegen.

Van die hoog gelegen plek konden zij dus de pieren tot aan het einde overzien, en de vier witte gedaanten gemakkelijk met de blik volgen, totdat zij ze aan boord zagen gaan.

Nog altijd niet sprekend, bleef Raffles de blik gevestigd houden op het fraaie schip.

Ongeveer een kwartier verstreek.

Toen maakte de «Fridjof» zich los van de pier, langzaam en sierlijk, wendde de steven naar zee, en voer de haven uit.

Raffles was met een gebaar van ongeduld opgesprongen, en riep uit:

— Zij zullen toch niet vertrekken?

— En waarom zouden zij het niet doen? vroeg Brand verwonderd. Zij hebben genoeg gezien en willen nu weer verder trekken.

— Ik geloof het niet, Charles, zei Raffles langzaam. Het is wel mogelijk dat ik dingen zeg die kant noch wal raken, maar wat die inlandse bediende ons vertelde van de komst van die nieuwe gast aan boord, je weet wel... die baardman, juist gisteren, heeft mijn aandacht gaande gemaakt.

— Mijn hemel, Edward, waar wil je heen? riep Brand verbaasd uit. Wat gaat er in je om?

— Luister eens, Charles. Die Tucker heeft een uiterst onaangename facie. Heb je gelet op zijn ver van het hoofd afwijkende oren?

— O ja, zij zijn mij direct opgevallen. Echte misdadigersoren. Oren om een man als Lombroso in verrukking te brengen. Wat een studiemateriaal!

— En de vrouw met haar geverfde gezicht is ook niet mis, vervolgde Raffles met een lachje. Maar die man met de baard spant de kroon. Zeer eigenaardig!

— Waarom eigenaardig?

— Wel, omdat die baard vals is.

Brand wendde snel zijn gelaat naar Raffles en keek hem scherp aan, in de stellige overtuiging dat de ander een grapje maakte.

— Hoe kun je dat nu in 's hemelsnaam weten?

— Charles, zelfs op die afstand ziet het oog van een kenner al heel gauw kleine onregelmatigheden. Wij zijn hier in Tripolis, en Tripolis is geen Londen.

Het zal moeite gekost hebben om hier iets van die aard te ontdekken, wat maar half bruikbaar was. De baard zat rechts wel een halve centimeter meer van het oor af dan links. Dat zijn van die dingen, die bij goedgeemaakte baarden natuurlijk niet voorkomen. Ook was het ding een beetje verkleurd aan één kant, waarschijnlijk omdat het lange tijd op dezelfde plaats in de zon had gelegen. En misschien zou dat alles mij nog zijn ontgaan, omdat ik er geen bijzondere aandacht aan zou hebben gewijd, als die man niet gisteren aan boord was gekomen van de «Fridjof». Gisteren, amice onthoud dat wel! Het was gisteren dat Lupin Tripolis moet hebben bereikt.

Verscheidene minuten bleef Brand Raffles zwiingend aankijken, en toen pas zei hij, even de schouders ophalend:

— Ik kan niet inzien, dat je gelijk zoudt hebben, Edward. Want je wilt natuurlijk zeggen, dat Lupin zich aan boord van dat jacht zou zijn gaan verbergen.

— Ja, dat wilde ik zeggen.

— Maar dat is toch ondenkbaar, barstte Brand uit. Dat is een jacht van een miljonair.

— Ook een miljonair kan een misdadiger zijn, Charles, of de vriend van een misdadiger, hernam Raffles kortaf. Jij bent zelf over de allergemeenste oren van die man gaan praten. En zijn ogen dan? Die dicht bij elkaar geplaatste, stekende ogen. Wel, ik vind dat hij zeer goed een vriend kan zijn van Lupin.

— En een miljonair zou zich blootstellen aan het gevaar van ontdekking van een dergelijk feit?

— Wat zou er te ontdekken vallen, amice? Kan Lupin hem niet bedrogen hebben? Moet hij volstrekt hebben geweten wie zijn gast was? Als Lupin zich vermoemt met een baard, is de gastheer dan aansprakelijk? Geloof mij maar gerust, dat alles zal wel goed zijn voorbereid. En nu heb ik je nog niet eens herinnerd aan dat verdachte gesprek in het slopje bij de grote trap. De anderen wachtten rustig, totdat Lupin zijn instructies had beëindigd.

— Instructies? herhaalde Brand.

— Precies. Dacht je soms dat hij met

die Arabier met zijn gemene tronie over het weer sprak? Of over de oogst van het volgende jaar? Hij gaf hem natuurlijk instructies, met het oog op mijn komst.

— Maar, beste Edward, is dat nu niet wat ver gezocht? merkte Brand hoofdschuddend op.

— Waarom zou het ver gezocht zijn? repliceerde Raffles. Waarom fluisterde hij dan, als ieder ander mocht horen wat hij zei? Wat had hij anders te zoeken in dat slop? Want bedenk dat het in een volkswijk was, en vergeet vooral niet dat die Arabier er uitzag als een echte halsafsnijder. Ten overvloede heb ik geld uit de hand van de man met de baard zien gaan in de bruine klauw van die Arabische schavuit.

Brand was opgestaan, en zei langs zijn neus weg:

— Dan heb ik een prachtig plannetje. Wij nemen de eerste de beste boot naar Marseille.

— Dat plan is niet zo kwaad. Neen, wacht even, amice, juich niet te vroeg. Want die reis geldt alleen ons. Maar wat doe je met het goud?

— Met welk goud?

— Houd je niet zo onnozel. Natuurlijk met het goud van Lupin.

— Dat laat ik waar het is. Dat interesseert me niet. Dat heb ik niet nodig, viel Brand driftig uit. Laat hij het houden, en naar de bliksem lopen. Marseille is een prachtige stad, en ik voel mij daar in ieder geval veiliger dan hier.

— Charles, je hadt je deze hele redevoering kunnen besparen, viel Raffles hem rustig in de rede. Je weet heel goed dat ik nog iets met Lupin te vereffenen heb, en ik denk er dan ook niet aan de partij gewonnen te geven, nu ik naar alle waarschijnlijkheid zijn spoor heb teruggevonden. Het zou te dwaas zijn, ik zou mijzelf vernederen, als ik het goud prijs gaf. Wij beiden hebben enige zetten in dit spel gedaan, die niet zo kwaad waren, maar ik kan niet dulden dat hij de laatste, en misschien de beste zet doet.

— Maar als je gelijk hebt in je veronderstelling, Edward, als je goed hebt gezien, dan loopt je leven hier gevaar.

— Stel je gerust, amice, ik ben gewaarschuwd, en een gewaarschuwd man geldt er twee, zoals de Fransman zegt. Om kort te gaan: ik blijf hier. Maar wat doet de «Fridjof» daar? Ik had het al voorzien: zij gaan nog niet weg. Dat zou ook niet met mijn vermoedens gestrookt hebben. Kijk, het schip heeft vaart verminderd, nu draait het bij, en het gaat op stroom voor anker liggen. De bedoeling is duidelijk: wanneer de nood aan de man mocht komen, wil mijnheer Tucker zo snel mogelijk kunnen vertrekken.

Raffles had goed gezien.

De «Fridjof» was ter rede voor anker gaan liggen, op een paar vademen van het uiteinde der noordelijke pier.

Een paar riemslagen zouden voldoende zijn om een sloep van het schip naar de wal te brengen.

Van de plek waar zij stonden bleven de beide vrienden een oogenblik naar het schip kijken, en toen zei Brand plotse-ling:

— Maar als je werkelijk goed gezien hebt, Edward, en je hebt gelijk met je beweringen, dan is de zaak nu afgedaan. Een paar regels aan de commissaris van politie en binnen een half uur is mijnheer Lupin, met of zonder baard, zonder enige twijfel geknipt.

— Dat is nog niet zo heel zeker, Charles, meende Raffles hoofdschuddend. Zeker, het vaartuig ligt op het oogenblik in Italiaanse wateren, en de politie zou dus het volste recht hebben zich aan boord te begeven van welk vaartuig dan ook, ten einde er een onderzoek in te stellen. Maar ik vrees dat mijnheer Tucker het zover wel niet zal laten komen. Kijk eens naar de gunstige plek die hij heeft uitgezocht. Vandaar kan hij heel gemakkelijk zien of een politieboot de haven verlaat, en zodra er zich een ver- toont, zal hij niet nalaten onmiddellijk zijn anker op te halen, en deze gevaar- lijke zone te verlaten. Maar zelfs aan- nemende dat de politie er in zou slagen aan boord te komen, ben je er wel zo zeker van, dat bij haar reeds een ver- zoek van de Franse collega's is binnengekomen, om Lupin te arresteren?

— Dat willen wij tenminste van harte

hopen, riep Brand verschrikt uit.

— Veel meer kunnen wij dan ook niet doen, hernam Raffles. Maar dan zijn wij er nog niet. Zelfs voorzien van een machtiging tot arrestatie, kan de politie toch maar niet aan boord van zulk een vorstelijk jacht overgaan tot een arrestatie op de simpele aanwijzing van een anonymus. Maar zelfs al deed zij dat wèl, dan kom ik steeds maar weer opnieuw terug op hetgeen voor mij een der hoofdzaken betekent: op het goud. Dat zou natuurlijk verloren gaan, tegelijk met Lupin, en dat zou jammer zijn. Ik begin werkelijk een beet- je platzak te geraken, en het wordt hoog tijd, dat daarin verandering komt.

— De beste verandering, Edward, zou verandering van lucht zijn, zei Brand zuchtend. Het is waar dat de atmosfeer te Londen niet altijd even geurig en aangenaam is, maar op het oogenblik zou ik de regen en mist verre prefereren boven de lucht van Tripolis. Ik kan niet zeggen dat je mijn lust om te blijven vermeerdert hebt, door wat je zoëven vertelde van die Arabier met zijn luguber gezicht, daar in dat smalle straat- je. Geloof je dat zo'n man er in zou kun- nen slagen je spoor terug te vinden?

— En dat zelfs vrij gemakkelijk, zei Raffles met stelligheid, als ik niet als de maan voor een afdoende vermom- ming zorg. Zo'n man treedt natuurlijk niet alleen op, maar heeft dozijnen hel- pers, waaronder zelfs de kleinste straat- jongens, die voor hem moeten uitkijken naar een blanke, als volgens zijn be- schrijving en hem bij ontdekking on- middellijk bericht moeten zenden. En weet zo'n bandiet eenmaal waar ik ben, dan wordt de toestand inderdaad een weinig hachelijk. Want hij zou er zich waarschijnlijk evenmin om bekommeren mij in het donker een dolk tussen de ribben te stoten, dan om een kat te vil- len.

— Prettige vooruitzichten, hernam Brand schamper. En dat alles om een vracht goud, ten hoogste twintig duizend pond waard.

— Spreek er niet te min over, amice. Twintig duizend pond kan soms een groot bedrag betekenen, en dat is het zeker

onder deze omstandigheden, want ik zou werkelijk niet weten, hoe ik in deze stad aan geld van mijn bankier zou moeten komen. Bovendien, het gehele avontuur zou mij daardoor ontgaan, en dat mag tot geen enkele prijs.

— Zou men mogen vragen, Edward, hoe je je dat avontuur voorstelt?

— Natuurlijk mag je dat vragen, goeie, lieve, beste Charlie, en ik zal je antwoorden, ook. Lupin is ongetwijfeld aan boord van de «Fridjof». We kunnen het er dus voor houden, dat het goud daar ook is. Die beide redenen zijn ieder op zichzelf al voldoende, om ons dat prachtige motorjacht als eerste doel te stellen.

— En hoe wil je je daar presenteren?

— Daar zou ik nog eens over moeten nadenken, antwoordde Raffles peinzend. Ik erken dat het niet zo gemakkelijk is, als het op het eerste gezicht schijnt.

— Met je welnemen, mij schijnt het volstrekt niet, protesteerde Brand. Ik blijf het een onzinnige onderneming noemen, vol gevaar, en die ons beiden de hals kan kosten.

Raffles gaf niet eens antwoord. Hij bleef in gedachten verdiept naar het prachtige motorjacht kijken, en raadpleegde toen zijn polshorloge en zei:

— Wij zullen nu terugkeren, Charles, en zo gauw mogelijk onze maatregelen nemen. Of, wacht even, het is beter dat ik alleen terug ga, en dat jij hier blijft om het schip in het oog te houden. Gebeurt er iets bijzonders, begeef je dan onmiddellijk naar het Arabische koffiehuis op het marktplein, waarvan wij voorlopig ons hoofdkwartier zullen maken. Ik van mijn kant zal hetzelfde doen. In ieder geval moeten wij daar elkaar over twee uren treffen en kriegsraad houden. Ik zal Henderson dan meebrengen; ik hoop dat ik zijn uiterlijk voldoende kan veranderen, zodat zijn lange gestalte niet al te zeer in het oog loopt. Hier is mijn kijker, blijf in de schaduw, hier dicht bij de borstwering, vanwaar je een uitmuntend uitzicht hebt.

Brand nam de kijker aan, en zei met een zucht:

— Over twee uren in het koffiehuis van de Arabier. Ik denk wel niet dat er

hier veel zal voorvallen.

— Ik hoop het, Charles, ik hoop het, zei Raffles lachend, waarop hij zich snel verwijderde, de bochtige, kronkelende straatjes volgde, die naar de Europese wijk voerden, stak het marktplein over, en verliet de stad door een der zware poorten, die het dichtst gelegen waren bij de hut, welke hij diezelfde dag van de vertrekkende eigenaar had gekocht.

Op zijn tocht gebeurde het een paar malen dat hij bleef staan en omkeek; dan zag hij slechts voorbijgangers, Europeanen zowel als inlanders, die het druk schenen te hebben.

En toch had hij, toen hij de poort doorging, het zonderlinge gevoel van nog altijd te worden gevolgd.

Hij wendde zich nog eens om, maar zag niets anders dan enige dozijnen luid kakelende Arabieren, die er uitzagen alsof zij elkaar aanstonds zouden vermoorden, en die toch niets anders deden dan over de prijs van een mand met vijgen of enige trossen dadels te redetwisten.

Spoedig stond hij weer aan het begin van de grote vlakte, welke Tripolis omgeeft buiten de stadsmuren, en Henderson moest hem reeds in de verte hebben gezien, want de reus kwam aanstonds uit het armelijke huisje te voorschijn, en liep op Raffles toe.

— Ik ben blij dat gij er zijt, mylord, begon de reus dadelijk. Ik ben een weinig in verlegenheid geweest.

— Wat is er gebeurd, James? vroeg Raffles, een weinig ongerust door de uitdrukking op het gelaat van de reus.

— De zaak is, terwijl gij weg waart zijn er twee Italiaanse schreeuwlelijken gekomen in witte pakjes en met een revolvertas op de heup, op paarden gezeten, die snuffelden in alle huizen, en tenslotte kwamen zij ook bij mij, en begonnen in hun koeterwaals dingen te vragen, waarvan ik niets begreep. Een van hen had een aantekenboekje te voorschijn gehaald. Ik zei natuurlijk in het Engels dat zij maar moesten maken dat zij wegwamen, en toen bleek het dat een van die kerels Engels sprak, al was het dan met een accent om met een mes te snijden. Hij wilde weten wat ik daar

deed, hoe ik heette, hoe ik aan dat huis-gekomen was, en nog meer van dat fraais. Ik zei natuurlijk eerst dat het hem niet aanging...

— Dat was niet erg verstandig, James, viel Raffles hem met een flauwe glimlach in de rede. Met de politie moet men altijd een beetje voorzichtig zijn. Hij nam natuurlijk geen genoegen met dat antwoord?

— Neen, dat deed hij niet, mylord. En toen moest ik natuurlijk wel vertellen, dat ik chauffeur van beroep was, en ik zei hem dat mijn meester een toer maakte in de omtrek en niet voor morgenochtend terug zou komen. Dat hij mijn paspoort en alles bij zich had, en dat ik hem dus de raad gaf, morgenochtend nog maar eens langs te komen.

— Dat was al heel wat beter, James. Namen zij genoeg met dat antwoord?

— Nu, dat kan ik nu juist niet zeggen, mylord. Zij keken nogal donker, maar tenslotte zei de man die Engels sprak dan toch, dat zij morgenochtend terug zouden komen, en dat ik of mijn meester dan deugdelijke passen zouden

moeten vertonen, anders zouden wij voor de rechter worden gevoerd.

Raffles was een ogenblik in gedachten verzonken blijven staan, en zei toen:

— Dat zal het werk van Lupin wel zijn. Hij heeft rekening gehouden met de mogelijkheid, dat ik hem hierheen zou volgen, en voor alle securiteit de politie door een handlanger doen waarschuwen. Wie weet wonen er in deze kolonie wel kerels, die iets gezien hebben van de overname van de hut. Nu, wij zijn gewaarschuwd en wij zullen ervoor moeten zorgen, dat de politie, als zij morgenochtend terugkeert, de vogels gevlogen vindt. Het is jammer van onze hut, maar ik vrees dat de Italianen met de papieren, die wij hun kunnen tonen, geen genoegen zullen nemen, James. Heeft er zich nog iets anders voorgedaan van betekenis?

— Niets van betekenis, mylord. Een paar van onze burens hebben een praatje met mij willen maken, en dat was alsof er een Chinees met een Laplander wilde babbelen. Ik verstond geen woord van hun negertaaltje, en toen zijn zij weer afgetrokken.

HOOFDSTUK IV

DE AANSLAG

Een paar uren later zaten de drie mannen bijeen in het kleine koffiehuis van de Arabier op het marktplein.

Brand was teruggekeerd met de boodschap, dat de «Fridjof» nog altijd op dezelfde plek lag.

Toen de schemering begon te vallen, was een van de sloepen naar het uiteinde van de pier geroeid, en twee mannen waren aan wal gegaan, maar hij had dadelijk gezien dat de man met de baard niet bij hen was. De ene scheen zeer jong te zijn, glad geschoren, elegant, de ander was oud, en zag er uit als een stuurman, misschien was het wel de kapitein van het jacht, in dienst van Tucker.

De twee waren de pier geheel ten einde gelopen, en toen in een der talloze nauwe straten, die op de benedenkade uitkwamen, verdwenen.

Brand had echter niet op hun terugkomst gewacht, maar had zich op het afgesproken uur naar het marktplein begeven.

Wat Henderson betreft, Raffles had hem zo goed als 't ging vermomd met behulp van een lange, zwarte baard, vervaardigd uit paardenhaar, en een van die kaftans, zoals de Perzische derwisshen ze wel dragen, met lange mouwen en tot op de enkels neerhangend.

In een donker hoekje beraadslaagden de drie nu over de toestand, die er was

langer hoe minder rooskleurig begon uit te zien.

Want al had men het voorstel van Brand willen volgen, die nog altijd aandrang op een haastig vertrek, het viel niet zo gemakkelijk het ten uitvoer te brengen.

Want de langdurige reis, veel langer dan Raffles met mogelijkheid had kunnen voorzien, had diens geldmiddelen zo goed als geheel uitgeput, hij had paarden en wapens moeten kopen, kamelen en levensmiddelen, en nu hadden zij bijna niets meer over, en zeker lang niet voldoende om de overtocht naar Europa te kunnen betalen. Maar zelfs al was dat wel het geval geweest, zo begreep Raffles maar al te goed, dat de haven reeds nu scherp in het oog werd gehouden, en dat de politie iedereen die zich aan boord van een Italiaans of Frans schip naar Marseille ging inschepen, goed in de gaten zou houden.

Er kon niet aan getwijfeld worden of Lupin had zijn zaken goed geregeld en de politie ingelicht omtrent de identiteit van de Europeaan, die de avond tevoren de hut van een vertrekkende Bedouïn had gekocht.

Een paar malen zelfs hadden zij snel de wijk moeten nemen in een duister slopje, teneinde zich te vrijwaren tegen een ontmoeting met een kleine politiepatrouille, bestaande uit vier manschappen, die onverwacht voorbijtrok.

— Als wij maar een schip hadden, barstte Brand tenslotte wanhopig uit. Als wij maar onze trouwe «Zeemeeuw» tot onze beschikking hadden.

— Die hebben wij weliswaar niet, Charles, en ik vrees zelfs dat wij onze boot misschien nooit zullen terugzien, maar daar staat tegenover, dat wij de beschikking hebben over een ander voortreffelijk vaartuig, merkte Raffles op, de rook van zijn sigaret volgend, die hij heel langzaam oprookte, want zelfs op de sigaretten moest hij zuinig zijn, hij, die miljoenen rijk was.

— Een ander vaartuig? herhaalde Brand verbluft. Welk dan?

— Wel, amice, de «Fridjof», antwoordde Raffles doodbedaad.

Brand keek Raffles een ogenblik met

geopende mond aan, en zei toen, tamelijk slecht gehumeurd:

— Ik geloof niet dat het ogenblik gunstig is voor grapjes, Edward.

— Maar het is helemaal geen grapje, Charleylief, verdedigde Raffles zich. Wij moeten toch aan boord van dat vaartuig zijn, en kunnen het dus evengoed tegelijkertijd in beslag nemen, om ons te brengen waar wij willen wezen.

— Een jacht met een bemanning van wel twintig koppen, riep Brand uit.

— Het zijn er maar achttien, heb ik zoëven gehoord. Dat heeft niet veel te betekenen. En er zijn maar zes passagiers.

— Mijnheer Brand, het zal werkelijk een peuleschilletje zijn, zo mengde Henderson zich hier in het gesprek, en zijn ogen schitterden in zijn bruin gelaat, zijn tanden blonken tussen het gitzwarte haar van de valse baard.

— Goed, wij zullen de «Fridjof» veroveren, hernam Brand rustig. En morgen klampen wij een Engelse torpedojager aan, en de volgende week maken wij ons meester van een Amerikaans slagschip. Ik zeg niets meer, ik onderwerp mij, en ik vind alles zeer eenvoudig en doodgewoon.

— Dat is de beste opvatting, amice, hernam Raffles lachend. En omdat het snel moet gebeuren, geef ik in overweging, nu maar naar onze hut terug te keren, daar onze wapens te gaan halen, en alles in gereedheid te brengen voor onze kleine onderneming. Gelukkig heb ik in de loop van onze omzwervingen nog altijd een zeker klein valiesje terzijde weten te stellen, dat bruikbare dingen bevat. Misschien zullen die ons nu van pas komen. Wij zullen niet bij elkaar blijven, jongens, want dat is te gevaarlijk. James, jij maakt het eerst dat je weg komt. Niet te vlug lopen, met je armen over elkaar geslagen en gebukt hoofd, zoals het een plechtige derwish betaamt.

De reus verliet aanstonds het koffiehuis, een paar minuten later volgde Brand hem, en Raffles, na afgerekend te hebben, sloot de stoet.

Hij had nu nog nauwelijks enige zilverstukken over, en het was dus de

hoogste tijd, dat hij voor een aanvulling van zijn kas zorgde.

De schemering was reeds lang gevallen, toen Raffles eindelijk de poort bereikte, zonder dat er zich iets bijzonders had voorgedaan.

Raffles trad snel de hut binnen, en hoorde juist Brand aan Henderson vragen:

— Het is braaf van je, James, dat je mijn revolver hebt schoongemaakt in die tijd, maar nu had je haar meteen wel opnieuw kunnen laden.

— Uw revolver, mijnheer Brand? kwam de reus verwonderd. Ik ben er volstrekt niet aan gekomen.

— Wat is dat? vroeg Raffles met scherpe stem. Wat is er met je revolver, Charles?

— Wel, ik had dat ding op dit plankje achter gelaten, ik vind het daar ook terug, uit gewoonte kijk ik of het geladen is, en alle patronen zijn uit het magazijn verdwenen.

— Weet je zeker dat ze erin waren toen je heenging?

— Absoluut zeker, riep Brand uit.

— Wij hebben iets doms gedaan, zei Raffles, met een harde glans in zijn ogen. Wij hadden de wapens in het geheel niet mogen achterlaten, onbeschermd. Men had ze ons evengoed kunnen ontstelen. Nu, het verzuim is niet onherstelbaar, want ik heb nog een pakje patronen in mijn zak. Hier zijn ze. Herlaad spoedig je wapen, Charles. Ik behoef je zeker niet te zeggen dat hier, nadat ook Henderson was weggegaan, ongewenst bezoek is geweest. Ik verbeeldde mij al dat ik werd nagegaan, maar nu ben ik er zeker van. Intussen zullen wij stellig vannacht nog worden aangevallen, Charles, en wij hebben dus de keus, nu aanstonds de hut weer te verlaten en de stad weer binnen te gaan, met de kans, in een donker hoekje een mes tussen de ribben te krijgen, of hier te blijven, de aanval af te wachten, en zich van onze vijanden proberen te ontdoen.

— Dan stel ik voor, zei Brand, die vlug zijn revolver geladen had uit het pakje patronen dat Raffles hem had toegeschoven, die Franse generaal na

te volgen, die verklaarde dat voorzichtigheid het beste deel van de moed is. Ik zie volstrekt niet in, waarom wij ons hier moeten blootstellen aan een aanval.

Raffles stond een ogenblik in gedachten verzonken, en zei toen:

— Ik zal je ditmaal gelijk moeten geven, amice. Niemand kan zeggen wanneer die overval moet plaatsgrijpen, en het is volstrekt noodzakelijk, dat wij ons vannacht reeds aan boord begeven van de «Fridjof», wanneer ik wil dat mijn plan zal slagen.

Raffles wilde nog wat zeggen, toen een onverwacht voorval hem de mond snoerde.

Met een scherp fluitend geluid vloog er iets voorbij, het was hem alsof hij plotseling bij de arm werd gegrepen, en het blinkende ijzer van een werpspies bleef trillend in een der posten steken, die het schuine dak van de hut droegen, na hem zo dicht te zijn voorbij gegaan, dat het wapen door het linnen van zijn mouw drong, en er een stuk van meenam.

De lage deur was open blijven staan, en daar er een dikke vetkaars brandde op de tafel, die een tamelijk helder licht verspreidde, waren de drie mannen daarbinnen vrij goed te zien geweest. Een sluipmoordenaar had zijn kans waar willen nemen, en zijn werplans naar Raffles geslingerd.

Zonder een ogenblik zijn tegenwoordigheid van geest te verliezen, bukte Raffles zich snel en blies de kaars uit. Brand had een onderdrukte vloek geslaakt, en greep de kolf van zijn revolver vast in de hand.

Flauw blonk het brede, scherp toegespitste ijzer van de lans in het licht van de maan, waarvan enkele stralen zich een weg wisten te banen door retsen in het dak.

Niets had de nadering aangekondigd van de sluipmoordenaar.

Ook nu deed zich nog niets horen.

Niets dan het zachte ruisen van de kruinen der palmbomen, en het klagend gejang van een hond, heel in de verte.

— Laten wij plat op onze buik gaan liggen, beval Raffles zacht, Misschien ko-

men er nog meer werplansen.

Hoe juist Raffles dit gezien had, bleek een paar seconden later, even nadat de drie mannen zich op de grond hadden uitgestrekt, gereed om te schieten, want bijna tegelijkertijd drongen twee, door een krachtige vuist geslingerde werpspiesen, dwars door de dunne wand van de hut heen, als door papier.

Het was duidelijk dat zij ditmaal op goed geluk waren geworpen.

Maar deze keer werden de spiesen op de voet gevolgd door de eigenaars, die, ten getale van vijf mannen, zich een doortocht baanden door de deur, elkaar verdringend om het eerst binnen te zijn, vol fanatisme, hun zwarte ogen fonkelend van bloeddorst, en allen gewapend met een van die kromme, vlijmscherpe dolken, waarvan sommige Arabische stammen zich zo goed weten te bedienen.

Blijkbaar hadden zij er niet op gerekend, dat de tegenpartij zich languit op de grond had neergelegd.

De beide vorsten struikelden over de lange benen van Henderson, die grommend half overeind kwam, en de beide koppen der Arabische indringers met geweld tegen elkander sloeg, na beiden in de borst te hebben gegrepen.

Zonder een kreet te slaken zegen beiden ter aarde.

Brand liep een kleine snijwond op aan de benedenarm, maar zijn revolverkogel trof zijn aanrander midden in het hart, terwijl de beide laatsten, inziende dat de partij verloren was, en begrijpende dat zij tegen een revolver niet waren opgewassen, het hazenpad kozen, en spoedig in de duisternis verdwenen.

Brand had een lucifer afgestreken, en belichtte het gelaat van de man, die hij had neergeschoten.

Hij herkende hem dadelijk: het was de kerel, met wie Lupin gesproken had in het smalle slopje, dichtbij de stenen trap.

De beide andere Arabieren gaven geen teken van leven meer; zij waren blijkbaar zwaar gewond of dood.

— Sla hun burnoes om, vlug wat, beval Raffles op zachte toon. Niemand kan zeggen of het schot geen aandacht heeft

getrokken. Wij hebben nu geen ogenblik meer te verliezen.

Zonder een ogenblik te aarzelen, ont deden Henderson en Brand de sluipmoordenaars van hun overkieren, terwijl Raffles snel alles bijeen griste wat er nodig mocht zijn voor de gevaarlijke onderneming, die hij thans wilde beginnen, een onderneming van bijna doldrieste stoutmoedigheid, naar hij zelf zeer goed beseft.

Er was inderdaad enige beweging gekomen in de kolonie der Arabieren, maar men scheen aan soortgelijke dingen toch wel gewend te zijn, want het drietal kon ongehinderd de poort bereiken, glipte de stad binnen en liep haastig voort, thans gehuld in de lange, wapperende mantels der Arabieren, en de kap zover mogelijk over het hoofd getrokken.

Zij liepen om de Europese wijk heen, waar geen inlander zich zonder speciaal verlof mag vertonen, en bereikten na omstreeks een half uur de haven.

De maan scheen zo helder dat het drietal, aan het begin van de pier staande, duidelijk het grote, crémekleurige jacht kon zien liggen op de rede.

De «Fridjof» scheen zich sinds die namiddag nog niet van haar plaats bewogen te hebben.

Het was alsof zij op iets wachtte...

De drie mannen wisten een seconde later, wat het was waarop men daarginds wachtte aan boord van dat prachtige schip.

Want twee inlanders, hijgend van het harde lopen, bereikten vlak na het drietal het begin van de pier, zonder hen echter direct te zien, want tot hun geluk waren de drie mannen aan het oog onttrokken door een hoge stapel kisten met sinaasappelen en vijgen, die ter verscheping gereed stond.

Het was hun geluk eveneens, dat zij nog geen woord gesproken hadden, terwijl zij daar stonden te turen naar het schip, dat daar onbeweeglijk voor anker lag, zodat zij zeer duidelijk de hijgende ademhaling hoorden van het tweetal, dat daar vlug kwam aanlopen, en dat onderweg waarschijnlijk een onvoorzien oponthoud had gehad, zodat zij even te laat aankwamen.

Raffles, tersluiks om de stapel kisten heenloerend, fluisterde haastig:

— Onze twee Arabieren. Zij willen natuurlijk rapport gaan uitbrengen. Zij mogen tot geen prijs de «Fridjof» bereiken.

Die aansporing was voor Henderson voldoende, en hij knapte de zaak vlug, geruisloos, en afdoende op.

Hij trad eensklaps te voorschijn, en stond als een spookverschijning voor de beide kerels, die een ogenblik verrast waren, en toen met een onderdrukte kreet naar hun kromme dolken tastten.

Maar voor zij nog de wapens in hun vingers hadden kunnen klemmen, had Henderson zijn geweldige vuisten, hard als ijzer, tegelijk op hun hoofden doen neerdalen, met een doffe slag, de Arabieren zakten in elkaar, alsof zij met

een hamer waren geveld.

— Die twee hebben voor de eerste uren wel genoeg, gromde Henderson, even neerziende op de beide roerloze gedaanten. Geholpen door Brand, sleepte hij hen haastig in de schaduw van de stapel kisten, zodat zij niet zo gauw zouden worden opgemerkt.

Trouwens, de kade was verlaten, het werk was reeds lang beëindigd, bijna overal was het donker, en slechts nu en dan, op verre afstand, trok een kleine patrouille politieagenten voorbij met het korte geweer over de schouder, en aangevoerd door een sergeant.

Toen alles weer stil was, zei Raffles rustig:

— Het lot schijnt ons weer wat gunstiger gezind te zijn. Nu staat ons althans de weg naar de «Fridjof» open.

HOOFDSTUK V

DE OPIUM

Raffles was echter wel zo verstandig, nog een vol uur te wachten, alvorens hij de pier teneinde liep, want het was nog niet donker genoeg naar zijn zin, en hij wilde wachten tot de hemel geheel betrokken zou zijn, want sedert enige ogenblikken begonnen zich hoe langer hoe meer donkere wolken voorbij de maan te schuiven.

Het licht van dit hemellichaam, hoe schoon ook, zou hem slechts kunnen hinderen bij hetgeen hij nu te ondernemen had.

Reeds binnen een half uur was de hemel zodanig bedekt, dat Raffles thans niet langer wilde wachten.

Het ogenblik om te handelen was aangebroken.

Hun mantels met de kappen zo dicht mogelijk om hen heen slaande, zodat er van hun lichaam niets anders meer te zien viel dan de voeten, in de hoge laarzen gestoken, en nadat Raffles zich overtuigd had dat zijn kleine valies nog altijd met een stevige riem om zijn schou-

der hing, goed verborgen door de burnoes, slopen zij over de duistere havenpier, en hadden spoedig het uiteinde daarvan bereikt.

De «Fridjof» was nu nog alleen maar zichtbaar als een vormloze massa, alleen door de kleur en de hoge masten te onderkennen, waartussen de antenne van de draadloze zender was uitgespannen.

De zee was op dat ogenblik rustig, maar toch hoorde men de golfjes telkens met een eentonig geruis tegen de kiel van het vaartuig slaan, dat in slaapscheen te zijn.

Het was een heel precair ogenblik, dat nu was aangebroken.

Misschien bestond er wel een soort van sein, een afspraak tussen Lupin en de Arabische sluipmoordenaar, die hij in zijn dienst had genomen.

Maar dan moest het toch zeker wel een lichtsignaal zijn of iets dergelijks, daar Lupin toch zeker niet zo dwaas zou wezen, zijn handlangers een of ander ge-

luid te laten maken op het uiteinde van het havenhoofd, op gevaar af, dat de politie het hoorde, en eens een kijkje kwam nemen.

Op goed geluk af streek Raffles dus een waslucifer aan, ontstak een sigaret en de lucifer was nog nauwelijks uitgedoofd, of tot zijn vreugde hoorde hij het zachte piepen van riemen, die zich in de dollen heen en weer bewogen.

Een sloep had het schip verlaten.

De duisternis was nu zo groot, dat er van het kleine vaartuig nog niets te onderscheiden viel, maar er kon niet aan worden getwijfeld of het bewoog zich in de richting van het havenhoofd.

Een paar minuten later kon men onduidelijk de omtrekken zien van een kleine jol, die slechts twee personen bevatte.

Een ogenblik koesterde Raffles de hoop, dat een hunner misschien Lupin zou zijn, maar die hoop moest hij spoedig laten varen.

Het bleken slechts twee matrozen te zijn, afgezonden om een der Arabieren te gaan afhalen en voor Lupin te geleiden.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de matroos, die het woord deed, die naam niet noemde, niet omdat hij niet durfde, maar eenvoudig omdat hij volstrekt niet wist, hoe de naam was van die eigenaardige gast, door zijn meester Gerald Tucker aan boord van de «Fridjof» ontvangen en gehuisvest.

Alweer stond Raffles voor een lastig parket en hij moest zich een ogenblik bedenken, alvorens hij een goede oplossing wist voor dit vraagstuk.

Natuurlijk zou Lupin de Arabier, die hij uitgezonden had om Raffles overhoop te steken, zelf willen spreken hem in het geheim ondervragen over de afloop van de moordaanslag op zijn gehate vijand, en hoe goed Raffles zijn vermomming ook wist, hij zag maar al te goed in, dat men een man als Lupin niet zo gemakkelijk zou kunnen bedriegen. Hij zou hem in een goed verlichte kajuit te woord staan, en de kleur van Raffles' ogen zou hem dadelijk verraden.

De enige kans was, dat hij Lupin misschien buiten gevecht zou kunnen stellen, maar wat had hij daaraan, als hij

toch niet bij machte was hem in handen van de politie over te leveren, en zelfs om het schip te verlaten? Overigens moest nog vaststaan, dat Lupin hem inderdaad alleen wilde spreken. Die Tucker zag er nu juist uit als iemand, die zo iets wel eens mee zou willen beleven. Gelukkig schoot hem juist bijtijds een goede oplossing van het moeilijke vraagstuk te binnen, want de sloep had reeds aangelegd onder aan de glooiing van het havenhoofd, en een der beide matrozen scheen ongeduldig te wachten, totdat het een van de Arabieren zou behagen in te stappen.

Zoëven waren er een paar haastige woorden op zachte toon gewisseld, en nu vervolgde Raffles, angstig achterom ziende:

— Zeg aan, de Fransman, die aan boord is, dat alles is mislukt. Zeg dat de politie zich met de zaak heeft bemoeid, dat de bewuste persoon ongedeerd in leven is gebleven, en dat de chef gebabbeld heeft, voor hij aan zijn opgelopen verwondingen bezweek.

— Dat is een zonderlinge boodschap, die je mij daar geeft, zei de matroos wantrouwend. Zou je het niet liever zelf gaan overbrengen?

— Neen, dank je wel, ik wil mij niet verder in gevaar begeven. Ik moet vluchten. Zeg aan de Fransman wat ik je zo even vertelde en haast je. Zeg dat wij drie alleen zijn overgebleven. De Fransman zal wel weten wat dat betekent.

Raffles gaf Brand en Henderson een wenk, waarop dezen zich haastig omkeerden en zich hielden, alsof zij snel terugliepen. Bij het eerste het beste donkere gedeelte echter in de schaduw van een piramide van wijnvaten, stonden zij stil en luisterden aandachtig.

Zij hoorden het zwakke gepiep van de riemen in de dollen, dat zich hoe langer hoe verder verwijderde, toen het schuren van de jol langs het boord van het schip, waarna er tien minuten verstreken, zonder dat er iets anders werd vernomen dan het zachte geklots van het water.

Toen begon een geluld boven alle andere uit te stijgen, hetwelk bevaren lieden als Raffles en zijn vrienden onmid-

dellijk moesten herkennen: het gangspil werd gedraaid.

De ankerketting kreunde bij zijn gang door de kluisgaten, met een snerpend geluid, en men hoorde het zachte, eentonige gezang van de matrozen, waarop zij het ankerspil in beweging brachten.

De drie mannen waren snel weer naar het uiteinde van de pier geslopen, maar er was nog altijd niets te onderscheiden dan een vage massa, een vormloze gedaante.

Slechts hier en daar pinkte een lichtje aan boord van de «Fridjof».

— Te water, fluisterde Raffles zacht. Wij hebben nu geen ogenblik meer te verliezen. Het is gelopen zoals ik dacht, Lupin is bang geworden en heeft zijn vriend Tucker overgehaald, maar liever het anker te lichten en op een gunstiger gelegenheid te wachten om de strijd te hervatten.

— Maar als hij werkelijk bang is voor de politie, waarom gaat hij dan niet eenvoudig van boord en probeert over land te vluchten? vroeg Brand, terwijl hij zich van zijn zware laarzen ontdoed.

— Omdat hij dan een ezel zou zijn, Charles, antwoordde Raffles rustig. Als de matroos goed heeft overgebracht, hetgeen ik hem heb gezegd, dan was zijn positie hier uiterst gevaarlijk geworden, want dan had zijn handlanger hem voor zijn dood verraden, en zou de politie zeker reeds op hem loeren. Hij kiest de veilige weg en zal zich zeker naar Marseille pogen te begeven, waar hij zich gemakkelijk in het gewoel van zulk een grote stad kan doen opnemen.

— Maar de politie hier kan naar alle havensteden langs de Middellandse zee seilen.

— Daar zal hij zich wel weinig van aantrekken. Hij kan het jacht verlaten wanneer hij maar wil met het kleine motorsloepje, dat ik achteraan in de davits heb zien hangen, en ook overal aan land gaan, waar hij maar verkiest door middel van zulk een handig vaartuigje, dat niet aan een grote haven gebonden is, maar dat hem op elke gewenste plek van het strand of in de monding van iedere rivier kan afzetten. Alles is voor hem in ieder geval beter

dan hier te blijven. Zijn wij klaar? Vooruit dan. Bind je kleren met een riem of een lap op je hoofd, want wij zullen ze aan boord wel dadelijk weer moeten aantrekken. Maak zo weinig mogelijk geluid en laat die laarzen maar hier; we zullen daarginds wel wat anders vinden.

De drie mannen hadden zich geheel ontkleed, en hun luchtige kleren tot een klein bundeltje op hun hoofd vastgebonden. Daarop lieten zij zich in het koele water glijden en begonnen achter elkaar, met een lange, soepele slag, die weinig gerucht veroorzaakte, naar de «Fridjof» toe te zwemmen, vanwaar nog altijd het lawaai klonk van de ankerketting die door de kluisgaten liep.

Ware de maan blijven schijnen, zonder twijfel zouden de lichamen der mannen in het water te zien zijn geweest, maar het was sedert een half uur zo donker geworden, dat slechts een scherp oog iets in het water, dat geen enkele lichtglans weerkaatste, zou hebben ontwaard. De drie zwemmers zorgden natuurlijk wel, het schip aan de achtersteven te benaderen, in de wetenschap, dat bijna alle matrozen zich nu op de voorplecht zouden bevinden, om het anker op te hijsen.

Van de weinige lichtjes die er aan boord brandden, scheen men er nog enkele gedooft te hebben ook, denkkelijk om zo weinig mogelijk de aandacht te trekken, en het was dan ook op de tast, dat de drie stoutmoedige mannen moesten zoeken naar een middel om aan boord te komen.

Zij begrepen dat zij gebruik moesten maken van dit ogenblik waarop de bemanning zich bij het ankerspil ofwel in de machinekamer bevond.

Het motorjacht was van het kruisermodel, en het achterdek lag ten hoogste twee meter boven water. Daaronder bevonden zich een paar patrijspoorten, en Raffles slaagde er in, de met koper beslagen rand van een dier patrijspoorten te bereiken.

Het ronde raam bleek open te staan, en Raffles kon er zich, als de slankste, juist even doorheen wringen, na zijn bundeltje kleren in de donkere ruimte te hebben geworpen.

Maar voor Brand en vooral voor Henderson bleek dit iets onmogelijks te zijn, zodat zij op een andere wijze aan boord moesten trachten te komen.

Raffles gaf met zachte stem enige aanwijzingen en trok zich toen terug van de patrijspoort.

Hij stond in een soort tuigkamer, waar tentdoek, touwwerk en allerlei koperen scheepsbenodigdheden lagen opgestapeld.

Een lage, smalle deur opende naar buiten in de richting van een trapje, dat regelrecht naar het achterdek bleek te voeren. Er was hier een koekoek, die hem tijdelijk aan het oog moest onttrekken.

Raffles had snel een paar kledingstukken aangeschoten, kroop nu als een slang over het witgeschuurde achterdek, en verdween onder een cirkelvormige lattenbank, die onder een zonnezeil rondom het achterdek liep.

Hij zelf kon hier weinig onderscheiden van de rest van het vaartuig en was er volkomen zeker van, dat men hem evenmin kon zien.

Hij bukte zich zo ver mogelijk over de reling, en stak Brand de hand toe, die zich zo hoog mogelijk uit het water ophief.

Op die wijze was hij in staat, zijn vriend aan boord te trekken, en gezamenlijk hesen zij toen de zware Henderson, maar niet zonder moeite, op het dek.

Het was hoog tijd, want de schroef was zoëven beginnen te draaien, en de zuiging had de reus noodlottig kunnen worden.

De «Fridjof» draaide langzaam om haar eigen spil, draaide nog verder, steeds verder, en wel een weinig tot zijn verwondering bemerkte Raffles, dat het schip niet koers zette naar het noorden, zoals hij verwacht had, maar naar het oosten.

Zou Tucker voornemens zijn, een Engelse haven op te zoeken, Alexandrië, Cairo misschien? Wilde hij het Suez kanaal invaren?

Raffles dacht hier niet lang over na; hij moest over andere dingen nadenken.

De drie mannen hadden zich zo goed

mogelijk afgedroogd met een lap van hun Arabisch gewaad, en daarop hun kleren weer aangetrokken.

Zij waren nu blootsvoets, maar dat was geen bezwaar; zij behoefden niet te vrezen, dat zij op het keurig onderhouden dek spijkers of glasscherven zouden vinden.

Nog een kort ogenblik bleven zij luisteren naar de korte bevelen, die van de commandobrug klonken, en die in de Engelse taal werden gegeven.

Het motorjacht was nu in volle vaart, en zelfs in de duisternis was de witte schuimstreep achter aan het vaartuig over verre afstand te volgen, terwijl het achterdek trilde van de snelheid, die ontwikkeld werd.

Het was op dat tijdstip omstreeks half tien in de avond.

Raffles bracht zijn mond aan het oor van Brand en fluisterde hem in:

— Blijf hier zolang wachten totdat ik terugkeer. Ik moet nu iets gaan doen, dat noodzakelijk is, en als dat mislukt, dan kunnen we evengoed dadelijk weer over boord springen, en naar land terugzwemmen. Het mag dan ook niet mislukken. Neen, vraag mij verder niets, er is geen tijd te verliezen. Ik zal niet langer wegblijven dan een kwartier, als alles goed gaat. Dreigt er gevaar, dan ken je het sein.

Voor Brand nog een opmerking had kunnen maken, had Raffles de platte tas gegrepen, die hem niet verlaten had en kroop nu zonder enig geluid te maken weer in de richting van de koekoek, gleed langs de trap omlaag, en stond nu in hetzelfde smalle gangetje, dat hij zoëven verlaten had, toen hij uit het deurtje van de tuigkamer trad.

Hij liep achtereenvolgens langs het matrozenlogies, dat in tweeën verdeeld was, voor iedere helft van de bemanning een vrij groot vertrek, links en rechts van de middengang, langs een hut voor de tweede stuurman, langs een proviandkamer en eindelijk, toen hij ongeveer midscheeps dacht te zijn, en niet ver van de dubbele trap stond, die links en rechts naar het dek voerde, bereikte hij de kombuis voor de bemanning.

De deur stond op een kier, en Raffles

zag een vage schim in de kleine ruimte heen en weer bewegen: een witte spookgedaante met een koksmuts op en een geweldige witte schort voor.

Er kwam een glans van vreugde op het gelaat van Raffles, toen hij zacht voor zich heen mompelde:

— Het kon bijna niet mooier: mijn vriend de kok is juist bezig met koffie zetten.

Raffles luisterde nog even toe en duwde toen de deur wat verder open. Het volgende ogenblik stond hij, alle spieren gespannen, in een tamelijk ruim kombuis, keurig ingericht, met glanzende aluminium pannen aan de wanden, een electrisch fornuis, een spoelinrichting, een aanrecht, een koelkast, en andere moderne zaken, zoals de ijverigste huismoeder zich niet mooier of beter had kunnen wensen.

De kok stond voor het kleine aanrecht, met zijn rug naar Raffles toe; hij had een twaalfstal koppen en schotels van dik aardewerk voor zich staan, en op een komfoor dampte een ketel koffie. Hij had die ketel reeds gegrepen, en een der koppen gevuld, toen zijn instinct hem scheen te waarschuwen, want hij zette snel de ketel weer neer, keerde zich om, en keek met wijdgeopende mond en starende ogen naar die vreemdeling, die daar zo onverhoeds zijn heiligdom was binnengetreden.

Voor hij de tijd had om van zijn verbazing of schrik te bekomen, had Raffles hem reeds met een goed gemikte kaakslag geveld.

Het was maar goed, dat de beklagenswaardige kok zijn ketel kokende koffie reeds had los gelaten, want hij gleed als een blok neer en bleef roerloos liggen.

Raffles verloor geen tijd, bukte zich over de man heen, ontdeed hem van zijn wit jasje van zijn sneeuw witte schort en van zijn sloffen, nam hem ook zijn hoge witte koksmuts af, stopte hem een keurige, schone pannendoek in de mond, zonder enige gewetenswroeging bond hem zijn handen met een tweede afdroogdoek op zijn rug, bond ook de enkels bijeen, waartoe een derde van die nuttige textielweefsels moest dienen, de vooraad in de kleurige kast scheen

wel onuitputtelijk, tot hij tenslotte de kok in die kast opsloot, meewarig voor zich heen zeggende:

— Het is niet erg prettig voor hem, maar de kast is gelukkig geventileerd, en het gaat nu eenmaal niet anders. Ik hoop er de brave kerel later voor schadeloos te kunnen stellen. Het is in ieder geval zijn schuld niet, dat hij zich hier aan boord bevindt.

Nog onder het spreken deed Raffles vlug en handig de witte boezelaar voor, schoof de sloffen aan, zette zich de muts op het nog natte haar, begon de koppen vol te schenken met koffie, en deed toen de deur van de kombuis op slot, maakte vlug zijn tasje open, nam daaruit een blikken doosje, en uit die doos weer een flacon, waarvan hij de kurk afnam, om vervolgens van de inhoud in iedere kop een paar druppels te laten van een dik, donkerbruin vocht.

Hij deed alles zorgvuldig weer weg, roerde alle koppen met een glazen staafje om, plaatste ze op een blad, dat ook reeds gereed stond en opende de deur, en dat juist bijtijds, want er klonk al gestommel van blote voeten op de trappen, de matrozen waren zeker verlangend naar hun koffie.

Daar Raffles wel begreep, dat zij nooit toestemming zouden hebben om de kombuis te betreden, droeg hij het blad met gebukt hoofd door de schemerige gang en stiet met de voet een van de logiesdeuren open.

— Daar is mijnheer eindelijk, klonk een grommende stem.

Het was een matroos, die daar in zijn eentje aan de smalle tafel zat, die met twee lange, ijzeren stangen in de zoldering was opgehangen en die blijkbaar « ziekenverlof » had, want hij zag er miserabel uit, en had een doek om het voorhoofd geknoopt.

Raffles bromde iets terug, zette de koppen op de tafel, deed hetzelfde in het andere matrozenlogies en maakte toen dat hij uit de voeten kwam.

Eerst ging hij in de kombuis nog een paar andere grote porseleinen koppen met koffie vullen, in de veronderstelling, dat die gereed stonden voor de kapitein, de stuurman, kortom, voor het

hogere personeel, deed ook daar een paar druppels in van het geheimzinnige donkerbruine goedje, plaatste de koppen op het blad, en vond toen dat hij genoeg had gedaan. Hij trok zich haastig weer terug naar het achterdek, waar Brand en Henderson nog altijd verborgen lagen onder de cirkelvormige bank.

— Gelukkig, dat je er weer bent, fluisterde Brand. Ik begon mij al ongerust te maken. Wat heb je gedaan?

— Ik heb de bemanning op lekkere koffie getraceerd, Charles, en ik denk

dat zij over een kwartier heerlijk en rustig zullen slapen, als onschuldige kinderen.

— Slaapt men tegenwoordig van koffie, mylord? vroeg Henderson verwonderd. Ik heb altijd gedacht dat koffie je goed wakker kon houden.

— Dat is ook over het algemeen zo, James, maar koffie bevordert juist aanzienlijk de slaap... wanneer men er een druppeltje oplossing van opium bijvoegt, antwoordde Raffles met een glimlach.

HOOFDSTUK VI

ZONDERLINGE VERSCHIJNSELEN

Er kon omstreeks een kwartier verlopen zijn, toen er zich aan boord van de «Fridjof» zonderlinge verschijnselen begonnen voor te doen.

Er klonken kreten van ongeduld en woede in de smalle gang daarbeneden, een ijzeren deur werd hard toegesmeten en weer geopend, en een hel hoge stem riep ergens van de zijde van de commandobrug:

— Maar wat heeft dat toch allemaal te betekenen, kapitein? Zijn ze dronken? Waarom komen ze niet als men hen roept?

Daarop het gegrom als van een getergde leeuw en onmiddellijk daarna een knetterende vloek.

Voor die krachtterm was inderdaad wel reden, want zonder de minste aanleiding naar het scheen, wijzigde het fraaie motorjacht eensklaps zijn koers en hield regelrecht aan op de kust.

In hun schuilplaats konden de drie avonturiers duidelijk een luide, toornige stem horen, dezelfde stem die zoëven had gevloekt, en die nu schreeuwde:

— Wat heeft dat voor de duivel te beduiden, Sherman? Waarom houdt je aan op de kust? Ben je krankzinnig geworden?

Het bleef even stil, dan klonken er zware passen over de brug, een glas-

deur ging open, en dan weer dezelfde stem van zoëven in de grootste verbazing:

— Grote goden, de kerel slaapt. Hij slaapt met het stuurwiel in zijn handen. Maar is het schip dan behekt?

Er klonk een schelletje, in de richting van de machinekamer, nog weer eens driftiger werd er gebeld, luide en snelle voetstappen klonken over het dek, dan een hijgende ademhaling van iemand, die snel een trap oploopt, en een jonge stem, die op een toon van de grootste verbazing en ontsteltenis kwam rapporteren:

— Kapitein, er is iets met de machine, zij wordt niet meer bediend naar het schijnt. Ik ben in de machinekamer gaan kijken, en Brick, de hoofdmachinist, slaapt rustig in een hoekje. Flennagan is als dronken, en praat wartaal.

Geen geluid werd vernomen, behalve de dreunende stappen van de kapitein zelf op de trap die naar de commandobrug voerde.

Zijn zware gestalte was even zichtbaar op het dek, dat maar door enkele lampen was verlicht en toen klonken zijn zware laarzen weer op het ijzer van de trap die naar de machinekamer voerde.

Iemand scheen een der luiken te hebben opgelicht, die even boven het dek

uitstaken, en waardoor men van boven in de machinekamer kon kijken, en weer klonken er kreten van schrik en stemmen door elkaar, die riepen:

— Ja, Brick ligt vast te slapen in een hoek.

— Flennagan zit op een stoel, naast zijn machine.

— Zij begint langzamer te lopen.

— Maar zijn wij hier dan in het kasteel van de Schone Slaapster?

— Wat betekent dit allemaal?

Op die vragen kwam geen ander antwoord dan een soort gebrul, dat uit de ingewanden van het schip scheen op te klinken, zodat de kapitein met een daverende stem uitbarstte:

— Hel en duivel. Men zou zeggen, dat zij allen dronken zijn. Alle matrozen slapen, met gesloten vuisten. Een kwartier geleden waren zij zo levendig als kakkerlakken, en liepen zij allen naar beneden voor hun koffie.

Weer dreunde de ijzeren trap onder het geweld van zijn zware laarzen en toen scheen de kapitein een levendig gesprek te voeren met de eigenaar van het jacht, wiens scherpe, onaangename stem nu en dan in dolle woede scheen uit te schieten.

Raffles, die met de grootste aandacht had toegeluisterd, boog zich nu naar Brand toe, en fluisterde hem in:

— Ik geloof dat nu langzamerhand de tijd gaat aanbreken, om een rol in dit drama te spelen, amice. Jullie hebt immers je revolvers bij de hand? Goed zo. Het spreekt vanzelf dat je er volstrekt geen gebruik van moogt maken, tenzij het is om je leven te verdedigen.

— Ik zal het wel met mijn handen afkunnen, mylord, bromde Henderson vergenoegd.

— Ook mogen wij elkaar niet verlaten dan tenzij het volstrekt noodzakelijk is, vervolgde Raffles op dezelfde, zachte toon. De tegenpartij is voor de eerste uren aanzienlijk verzwakt, want bijna alle leden van de bemanning zijn buiten westen, dank zij mijn voortreffelijke koffie. Voor zover ik kan nagaan is alleen de kapitein en de eerste stuurman nog capabel om het schip te be-

— Hoeveel passagiers waren er ook weer? vroeg Brand fluisterend.

— Allen bij elkaar, zes, antwoordde Raffles.

— Heb je Lupin gezien?

— Neen, niemand van de passagiers. Lupin niet, en evenmin zijn minnares, die ik hier toch zeker had verwacht. Waarschijnlijk heeft hij haar in de steek gelaten bij zijn overhaaste vlucht. Hem moeten wij het eerste zien te overmeesteren, want hij is het gevaarlijkst, en op hem volgt denkkelijk onmiddellijk onze vriend Gerald Tucker. Ik denk dat wij hier te doen hebben met een van die verachtelijke «amateurmisdadigers» die louter voor hun vermaak aan allerlei gespuis de behulpzame hand toereiken. En als ik in de toekomst ga lezen, dan zie ik daar mijnheer Tucker in een verre van benijdenswaardige positie, ondanks al zijn rijkdom. En luister nu goed, jongens. Wij bekammen ons voorlopig niet om de man aan het stuurrad, want die kan het toch niet verlaten, op straffe van met zijn schip aan de grond te varen. Wij trachten dus allereerst ongemerkt de hutten te bereiken, die door de passagiers bewoond worden, en maken ons dan meester van de wapens, voor de heren nog kunnen begrijpen, wat er eigenlijk gaande is. En dan zullen wij ons moeten haasten, want Lupin beschikt over veel doorzicht, dat moet ik hem ter ere nageven. Hij zal misschien de enige zijn, die zelfs hier aan boord met een revolver in de zak rondloopt, en ik raad jullie aan dus voorzichtig te zijn.

Terwijl er daarboven op de commandobrug nog altijd hartig gevloekt werd, en er voortdurend op en neer werd gelopen, terwijl men kreten hoorde, die om «de dokter» riepen, gleden de drie mannen als schaduwen voort langs het achterdek, kropen voorbij de eerste koekeek en lieten zich zakken van het kleine trapje van drie treden, dat van het verhoogde achterdek voerde naar het eigenlijke promenadedek van de boot.

In het midden bevond zich een dubbele rij dekhutten, acht aan iedere kant, en tussen de smalle deuren van die hutten en de koperen reling was een bam-

boedek vrijgelaten, aan iedere zijde omstreeks een meter breed.

Dat wil dus zeggen dat degene die zich aan bakboord bevond, op die plek onmogelijk kon zien wie er zich aan stuurboord ophield, want dit werd hem belet door de dubbele rij hutten. Maar ongeveer in het midden van die rij, iets meer naar het voorschip, bevond zich de commandobrug, die over de hutten heenliep, en die men aan beide boorden kon bereiken langs een smalle trap, die omstreeks de helft van het gangpad besloeg. Wie zich dus op de commandobrug bevond en goede ogen had, moest kunnen zien, of er zich personen in het gangpad bevonden, en dit des te beter, naarmate hij zich meer van het midden van de brug verwijderde, waar zich het stuurrad bevond.

De stuurman zelf kon onmogelijk iemand zien, die zich tegen de hutwanden aandrukte, en zich aldus van voren naar achteren begaf.

Het was een geluk voor de drie mannen, dat zich op dat ogenblik alleen nog maar de stuurman en de woedende kapitein op de brug bevonden, die nog altijd met elkaar aan het praten waren, waarbij de bevelvoerder met zijn rug naar de achtersteven gekeerd stond.

Het volgende ogenblik waren zij voorbij de gevaarlijke plek geglipt, kwamen aan de achterzijde van de campagne, en stonden onverhoeds tegenover een keurig gekleed jongmens, in smoking gedost, met het onbeduidende gezicht van een schaap, peenkleurig haar, en een monocle in het oog.

Hij scheen zeer veel haast te hebben, en stond doodstil op het zien van de drie geheimzinnige gedaanten, daar op geen meter van hem af.

Het is wel waarschijnlijk, dat het geschrokken jongmens een kreet had willen slaken, maar daartoe kwam het niet.

Ten eerste scheen de schrik hem half te hebben verlamd en ten tweede trof de vuist van Brand hem op de goede plek, deed hem om zijn eigen as draaien en toen met een doffe plof ineen zakken op het dek.

— In zee, mylord? vroeg Henderson doodleuk.

— Is het in je bol geslagen, James? vroeg Raffles streng. Ik waarschuw je, geen grapjes bij deze gelegenheid. Ik ben in de grond van mijn hart overtuigd, dat de maatschappij er geen grein bij zou verliezen, als die onbeduidende kwast overboord werd gegooid, maar het is niet aan ons om te beoordelen, of er misschien nog iemand ter wereld is, voor wie zijn voortbestaan van enig gewicht is. Heb je touw? Bind hem dan vlug, knevel hem desnoods, en sluit hem in een van de hutten op. Charles, keer op je schreden terug, open de hutten die niet gesloten zijn, en zoek snel naar wapens. Wat je vindt gaat overboord. Wij hebben er gelukkig zelf genoeg.

Brand was nauwelijks teruggeslopen, hier en daar voorzichtig een deurknop omdraaiend, Henderson was nog niet teruggekeerd van zijn karwei met de verlagen passagier, of Raffles had al een tweede ontmoeting, die niet zo vlot dreigde af te lopen.

Want eensklaps stond hij tegenover Lupin in hoogst eigen persoon.

Hij had nog altijd zijn baard, waarschijnlijk met het oog op de bemanning en de passagiers en zijn doodsbleek gezicht kwam voor een kort ogenblik te zien om de hoek van een afzonderlijke groep hutten, vier in getal, die wat meer op 't voordek waren geplaatst, en waarvan er een tweetal steeds bewoond werd door de eigenaar, terwijl de derde voor de kapitein bestemd was, en de vierde vrij bleef voor een of andere eregast, in dit geval monsieur Lupin, naar het scheen.

De Franse bandiet had nu eenmaal uitstekende oren en ogen, en Raffles begreep dat hij, hoe snel zoëven ook alles in zijn werk was gegaan, in de nabijheid was geweest en iets vernomen had.

Daar Lupin allesbehalve een schaap was, en zich maar niet dadelijk liet neerslaan, trok hij onmiddellijk zijn revolver, en vuurde op goed geluk op de geheimzinnige gedaante, die hij daar ontwaarde.

De kogel miste maar een haar, Raffles aarzelde geen ogenblik om terug te vuren, het witte gezicht verdween eens-

klaps weer, en Raffles fluisterde Henderson toe:

— Naar de hut van de marconist, James. Zij mochten het eens in hun hoofd krijgen om de politie te alarmeren. Men kan nooit te voorzichtig zijn.

— In orde, mylord, gromde de reus en ook hij liep weer terug, want zoëven waren zij langs de openstaande deur gesloten van een hut, waar het blonk van nikkel en koper, en waar het toestel voor draadloze telegrafie was opgesteld.

Henderson trad er haastig binnen, en met zijn vaardige handen had hij met enkele niet al te zachtzinnige grepen het fijne toestel zodanig beschadigd, dat er zeker dagen zouden heengaan met een behoorlijke reparatie.

Hij wilde zich juist weer omdraaien om de hut uit te gaan, toen hij een gedaante voor de smalle deuropening zag verschijnen, en in het zwakke licht van een elektrische lamp de glinstering van een revolver.

Hij zag de vinger om de trekker zich krampachtig krommen, maar juist toen het schof zou afgaan, maakte het schip een onverwachte schommeling, de schutter verloor het evenwicht en de kogel drong in de zoldering, zonder enige schade aan te richten.

Met een grimmig lachje greep Henderson een zwaar koperen voorwerp, dat hem onder de hand kwam en wierp het met alle kracht in de richting van de schim, die echter bliksemsnel dook, en het volgende ogenblik verdwenen was, terwijl het koperen projectiel in zee plofte.

Henderson trad naar buiten, maar hij zag niets en liep snel weer naar de plek waar hij Brand en Raffles had achtergelaten.

Die bleken intussen ook goed werk te hebben verricht, want de jongeman had reeds drie etuis met revolvers en patronen in even zoveel hutten gevonden en overboord doen verdwijnen, terwijl Raffles zich de tijd ten nutte had gemaakt door een tweede passagier, ditmaal een oudere heer, die zich van niets bewust was en zich onmiddellijk overgaf, buiten gevecht te stellen met alle zachtheid en toegeeflijkheid, welke diens

ouderdom noodzakelijk maakte.

Raffles bond hem onder het uiten van bemoedigende woorden een doek voor de mond, en het verontwaardigde oude heertje, het bleek naderhand de president te zijn van een Petroleum Trust, met een inkomen van een miljoen dollar, werd in zijn hut opgesloten.

Dat waren er reeds twee, en behalve Lupin had men nu nog slechts met drie anderen te maken, waaronder Tucker zelf, wiens schelle stem nu eens beneden, dan weer op de commandobrug gehoord werd.

De toestand was verre van aangenaam te noemen, want er moest natuurlijk iemand in de machinekamer aanwezig zijn, en het bleek dat nog slechts een jongen van een jaar of veertien, een zogenaamde «zwabber», die ook als hulpmachinist dienst deed, de enige was, die niet van de koffie gedronken had en dus bij zijn positieven was. Maar de jongen was niet in staat de motoren te bedienen en de bevelen uit te voeren, die hem door de spreekbuis werden toegeroepen door kapitein of stuurman. Een van de heren passagiers, die verstand had van dieselmotoren, was dan ook reeds, nog in zijn smoking gekleed, naar de machinekamer afgedaald en stond daar nu in zijn hemdsmouwen, met een sigaret tussen de lippen, ofschoon het personeel zelf nooit mocht roken in deze kleine ruimte, bezwangerd met benzine- en oliedampen en luisterde met een bleek gezicht naar de bevelen die hij ontving door de spreekbuis, terwijl de «zwabber» overal tegelijk was, en het hele geval als een pretje scheen op te vatten.

Die passagier daarbeneden kon dus ook worden uitgeschakeld en de partijen stonden nu niet alleen volkomen gelijk, maar Raffles was van oordeel, dat hij en zijn vrienden reeds nu in de meerderheid waren, want zij hadden nog maar met drie mannen te doen, die stellig niet allen gewapend waren. Weliswaar was een hunner Lupin, en die gold op zijn minst voor twee anderen.

Het was nu bijna overal stil geworden, en het was duidelijk, dat degenen die nog over hun bewegingsvrijheid be-

schikten, de ware staat van zaken thans begonnen in te zien en zo verstandig waren, hun aanwezigheid niet te verraden door luid misbaar.

De kapitein, een brave kerel, die tot iedere prijs zijn plicht wilde doen, stond nog altijd onbeweeglijk op de brug, met zijn verrekijker in de vuist geklemd, alsof dat instrument hem van enig nut kon zijn onder deze omstandigheden, terwijl Sherman, de stuurman nog altijd het stuurrad in de handen hield geklemd en zich volkomen bedaard gedroeg.

De valide tegenstanders begrepen nu, dat zij op zichzelf waren aangewezen, nu zij onmogelijk meer konden seinen, en zij begrepen, met geduchte tegenstanders te doen te hebben.

Wat Lupin aangaat, reeds zijn instinct moest hem hebben gewaarschuwd dat die tegenstander alleen Raffles kon zijn. De aanslag op Raffles in Tripolis was dus volkomen mislukt, en dat niet alleen, maar die stoutmoedige Engelsman had zelfs kans gezien van die mislukking partij te trekken door aan boord te sluipen. Hij alleen kon op de geniale inval zijn gekomen, een gehele bemanning met behulp van opium bewusteloos te maken.

Het was dus nu overal doodstil, en beide partijen beloerden elkaar als Indianen.

Raffles zag heel goed in, dat hij niet het minste recht zou hebben om zich te beklagen als er met vuurwapens tegen hem werd opgetreden, want hij zou in alle landen ter wereld slechts beschouwd worden als een piraat, en als zodanig behandeld mogen worden. Men schijnt de zeerover altijd te hebben beschouwd als iemand, nog een graadje erger dan een inbreker, en de eigenaar van het schip had het volste recht van zijn revolver gebruik te maken.

Het was dus zaak, hem daartoe niet

de gelegenheid te geven, en dat was lastig genoeg, nu iedereen zich doodstil hield, en zich bijna niet durfde bewegen.

Raffles stond het dichtst bij de hoek, die gevormd werd door de laatste der acht hutten, en dat deel van het voordek, waarop zich het groepje van vier statiehutten bevond, zodat hij dat gedeelte van het vaartuig kon overzien, met uitzondering van de plek, waar de vrij brede trap begon naar de voorkajuit, die gebruikt werd om er de maaltijden te nuttigen, of zich bij slecht weer op te houden, en welke ingang voor hem verborgen was door de vier hutten, zoëven genoemd.

Het voordek was tamelijk ruim, en werd gebruikt om er als de zee kalm was te dansen, en wanneer er dames onder de gasten waren, of om er een of andere sport te beoefenen.

Raffles hield zijn revolver tot schieten gereed, maar plotseling trok hij het hoofd wat terug, want hij had gezien hoe Tucker zelf kwam te voorschijn sluipen om de hoek van de voorste hutten.

Hij kon zijn geel, benig gezicht met de dicht bijeen geplaatste ogen tamelijk goed onderscheiden.

Het zou hem zelfs gemakkelijk gevallen zijn, de man van uit zijn schuilhoek aanstonds neer te leggen, maar daaraan dacht Raffles zelfs geen seconde.

Tucker bleef vlak bij de hoek stilstaan om te luisteren, en Raffles kon het ninkel van zijn revolver zien glinsteren in het schijnsel van de lamp in de mast, die nog altijd was blijven branden, met enkele andere kleine lampen.

Plotseling verdween hij weer, Raffles fluisterde Brand snel iets toe, stak met een paar panterachtige sprongen het dek over, en zat het volgende ogenblik met een luchtige sprong op het platte dak van de voorste vier hutten, waarop hij zich languit uitstrekte.

HOOFDSTUK VII.

DE STRIJD OM HET GOUD

Er had niets gekraakt, Raffles was met de luchtigheid van een kat op zijn plaats gesprongen en het was duidelijk dat Tucker er volstrekt niets van gemerkt had.

Brand, die nu voorman was geworden, en rug aan rug stond met Henderson, die de loopgang in het oog moest houden, zag, hoe Tucker een ogenblik later weer te voorschijn kwam, en hij moest bijna lachen toen hij bedacht, hoezeer die lange, bleke man daarbij geleet op een muisje, dat telkens opnieuw zijn kop uit zijn hol steekt, om te zien of de lucht zuiver is.

De lucht bleek ditmaal voor de eigenaar van de «Fridjof» allesbehalve zuiver te zijn, want nauwelijks had hij een paar stappen vooruit gedaan, sluipend langs de wand van de hutten, of Raffles, nog altijd op zijn buik uitgestrekt, zwaaide met zijn arm over de rand, en trof Tucker met zoveel kracht tegen de kaak, dat de man een ogenblik duizelde, en zijn revolver uit zijn hand liet vallen.

Voor hij zich kon herstellen waren Brand en Henderson reeds op hem toegesprongen, grepen hem vast, en duwden hem de deur van zijn eigen hut binnen, een klein vertrek, maar met verfijnde smaak gemeubeld, en dat door een zijdeur toegang gaf tot de slaaphut, die er naast was gelegen.

Tegelijkertijd liet Raffles zich weer van het dak glijden, trad de hut binnen sloot er de deur van en liet zijn blikken in het rond gaan.

Bijna aanstonds vielen zij op een tamelijk groot valies, van bruin varkensleder en toen hij er op toetrad en het oplichtte, bevond hij dat het vrij zwaar woog: wel een veertig pond, naar schatting.

Raffles had het elektrische licht aangeknipt, hetwelk de hut helder verlichtte, en zei nu zacht tot Brand en Hen-

derson:

— Ga buiten op post staan, want Lupin zou ons wel eens door het raampje heen kunnen neerschieten.

Tucker was op een stoel neergevallen, wreef met half dichtgeknepen, vals lichte ogen zijn kin, en keek Raffles tussen zijn wimpers aan, zwijgend, en groenbleek van woede.

— Ja, mijn waarde heer Tucker, dat zijn nu de gevolgen van het amateurisme, begon Raffles spottend. Mijn raad komt wat laat, maar hij is misschien goed voor een volgende keer, en hij luidt: tracht nooit mannen als Lupin na te volgen, want het loopt verkeerd af. Bedenk dat het niet allen koks zijn, die lange messen dragen. Ik wil u wel mededelen, mijnheer Tucker, dat gij op uw bemanning in de eerste uren niet behoef te rekenen, en dat uw vrienden, op een paar na, weerloos zijn gemaakt. Ik erken dat ik de voornaamste nog niet in handen heb, maar in afwachting daarvan moeten wij eens ernstig praten. Dat ik u voor een gevaarlijke schurk houd, is van betrekkelijk ondergeschikt belang. Gewichtiger is, dat ik u voor zeer rijk aanzie. Het ligt voor de hand, dat men een tocht op een schip als dit niet begint, zonder zich van contanten te hebben voorzien.

— Je zoudt hier vruchteloos naar zulke waarden zoeken, zei Tucker met slecht verborgen leedvermaak, en Raffles zag aan zijn gelaat dadelijk dat hij de waarheid sprak.

Hij kreeg een wandkastje in het oog, opende snel het deurtje, zonder zijn revolver een ogenblik los te laten, en zag er niets anders in staan dan een ijzeren kistje.

Hij nam het er uit, zette het op de tafel, en vroeg streng:

— Wat zit daar in? Zeg maar de waarheid, want ik kan het heel gemak-

kelijk openen.

— Niets anders dan wat scheepspapieren, passen, en misschien een paar honderd pond sterling, om de bemanning te kunnen uitbetalen, antwoordde Tucker giftig. De rest doe ik alles met cheques.

Reeds had de scherpe blik van Raffles het chequeboekje zien liggen op het blad van een fraai bewerkte schrijftafel. Hij wierp het Tucker toe en liet het volgen door de vulpen, die in een pennebak lag.

— En denk je dat ik 'n cheque schrijf? schreeuwde Tucker, schor van woede.

— Ja, dat denk ik, omdat gij wel zult moeten. Het jacht is in mijn macht, en als gij mij niet gehoorzaamt, verkoop ik het hele ding, en dan zal het u later nog heel wat slechter vergaan. Wat moet ik zien? Durft gij werkelijk nog aarzelen, gij, een man, die per jaar een inkomen hebt van 750.000 pond sterling? Hoe is het mogelijk, dat gij ook maar een seconde durft aarzelen?

Er verscheen een vals licht in de kleine ogen van Tucker, toen hij langzaam de vulpen ter hand nam en zwiingend een cheque invulde tot het verlangde bedrag en die ondertekende.

Even zwiingend stak hij Raffles het papiertje toe.

Deze las de cheque zorgvuldig, vouwde hem op, en zei :

— Weet ge wel dat gij van mijn werkmethode nog niet goed op de hoogte zijt. Uw jacht zal geen haven binnenlopen, mijnheer Tucker, omdat dat niet met mijn plannen strookt. Geloofst gij dat ik zo gek zal zijn, mij, na al die moeite met een cheque van 10.000 pond in mijn zak en met dat valles daar-ginds in mijn hand in uw macht zal begeven? Gij moest verstandiger zijn. Wel, kijk eens aan, dat noem ik onbeschaamd.

De laatste uitroep was aan Raffles ontlokt, daar Tucker eensklaps was opgerezen en zich met een sprong op Raffles geworpen had, terwijl hij probeerde hem bij de pols te grijpen van de hand, waarin Raffles zijn revolver vasthield.

Tucker was mager, maar desniette-

min geweldig sterk en hij was door een helse woede bezielde, hetgeen zijn krachten nog vermeerderde.

Het schuim stond hem om de dunne lippen, en zijn dicht bijeen staande ogen fonkelden van haat, toen hij Raffles bij de keel trachtte te vatten, en tegen de wand van de hut poogde te duwen.

Daarbuiten moest Brand iets verdachts hebben gehoord, want snel werd de deur geopend, en hij hief reeds zijn revolver op, toen Raffles lachend uitriep:

— Niet nodig, amice. Ik heb hem al in mijn macht.

Raffles wendde zich tot Brand en Henderson, en vervolgde op vaste toon:

— Ga naar de commandobrug, en maak je meester van kapitein Brick. Doe die brave kerel vooral geen leed, bedenk dat hij niets met de zaak te maken heeft en hier alleen maar zijn plicht vervult. Hij is echter lastig en moet tot iedere prijs opgeborgen worden, anders zou mijn plan in duigen kunnen vallen, en dat niet alleen, maar wij zouden in een gevaarlijke toestand gaan verkeren.

— En jij? vroeg Brand.

— Ik zal voorlopig hier blijven, vanwaar ik het dek en de commandobrug kan overzien...

— Neem je in acht voor Lupin en voor de tweede passagier, die nog op vrije voeten is.

— Maak je niet ongerust, en ga nu vlug. Het is reeds bij elven en wij hebben nog heel wat te verrichten.

Raffles zag hoe de beide mannen naar de campagnetrap liepen en die haastig beklommen. Hij zag hoe Brand de dikke kapitein zijn revolver tussen de ribben plaatste, en hoe de roerganger de onvoorzichtigheid beging, de kapitein te hulp te willen komen.

Hij zag ook, hoe Henderson de man aan het roer met een enkele slag neerweldde. Natuurlijk werd het jacht dadelijk stuurloos, en Raffles verliet zelf haastig zijn post, snelde naar voren, en nam het stuurrad ter hand.

— Vlug met hen naar beneden, beval hij kortaf. Deze plaats is voor mij misschien nog beter; ik kan van hier bijna het gehele schip overzien. Kapi-

tein Brick, het spijt mij waarlijk oprecht, dit moet gij van mij geloven, dat ik mijn toevlucht nam tot deze krasse maatregelen, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Ik verzeker u dat u niet het minste leed zal geschieden, wanneer gij u slechts niet verzet. Blijf rustig in uw hut. Dat is het beste wat gij kunt doen. Gij bevindt u tegenover een overmacht. Mijn vriend zal u opsluiten, maar gij behoeft niet gebonden te worden.

De dikke kapitein was alleen wat bleker geworden, maar begreep wel, dat hij zich in het onvermijdelijke moest schikken. Met opgeheven handen liep hij voor Brand de smalle trap af, met de dreiging van de revolverloop tussen zijn ribben, en verdween in zijn hut, waarvan Brand de deur achter hem afsloot met de sleutel.

Onmiddellijk riep Raffles met heldere stem door de spreekbuis een kort bevel, de machines draaiden een weinig langzamer, snel gleed het stuurrad door zijn vingers en de «Fridjof» beschreef een grote boog, wendde de steven, en keerde op haar weg terug.

Weer een bevel, sneller wentelde de schroef, en in volle vaart sneed het fraai jacht door de golven.

Het was juist gekeerd, toen ergens op het schip een schot kraakte, en de dikke ruit van het stuurhuisje in scherven vloog, waarbij Raffles licht aan de wang verwond werd door een der splinters. Vlak boven zijn hoofd ging de kogel door het houtwerk.

Hij bukte zich zo diep mogelijk, zonder evenwel het stuurrad los te laten en het schieten hield op.

Men kon hem blijkbaar niet meer zien.

Maar daarbeneden hadden Brand en Henderson het schot ook gehoord, ongerust kwamen zij uit hun schuilplaats te voorschijn en begonnen met de revolver in de vuist het schip af te zoeken, vastbesloten om Lupin onschadelijk te maken.

Maar die moest er wel alle hoeken en gaten van kennen, want ondanks hun zoeken konden zij hem niet ontdekken, ofschoon het schip toch niet zo bijzonder groot was.

Zij waren er dan ook van overtuigd,

dat Lupin niet op dezelfde plek bleef, maar hun telkens wist te ontglippen. Tweemaal werd er bij die wedloop over het dek en door de smalle gangen op hen geschoten, zonder dat het mogelijk was, de schutter te ontdekken, en dit dreef hun woede nog hoger op.

Opeens werd alles stil. Het was alsof beide partijen stilzwijgend een soort wapenstilstand hadden gesloten.

Daarbeneden in de machinekamer stond de passagier in hemdsmouwen als een echte machinist, smeerde de Dieselmotoren, en regelde hun loop.

Het kon omstreeks één uur in de nacht zijn, toen Raffles plotseling de gewaardwording kreeg, dat er in het donker iemand op hem toesloep, ofschoon hij toch volstrekt niets gezien en niets gehoord had.

Met een onwillekeurige, instinctieve beweging sloeg hij zijn linkervuist plotseling uit, een schelle kreet klonk, een glinsterend voorwerp viel op de grond, en een lichaam bonsde eerst tegen de koperen leuning van de brug, en toen langs het smalle trapje op het dek.

Snelle voetstappen klonken, en toen de verbaasde stem van Brand in de duisternis:

— Vervloekt. Het is geen man. Het is Jenny Bernard. Die kleine, helle kat. Heeft zij je geraakt, Edward?

— Geen schram, amice. Is zij gewond?

— Ik zou zeggen dat er niets aan haar mankeert, behalve dat zij een gat in het hoofd is gevallen. Wat moet ik met haar doen?

— Overboord, mylord? klonk de zware stem van Henderson.

— Wat ben je toch haastig, James, riep Raffles terug. Breng haar naar haar hut, en verbind haar, Charles. Zij heeft een mes willen gebruiken en dat interesseert mij erg, want ik begin nu te geloven, dat zij hun laatste patroon verschoten hebben. Nu, des te beter.

Daarbeneden klonken de voetstappen weer over het dek, een deur piepte open, en het werd weer stil. Een paar uren achtereen stootte de «Fridjof» met haar grootste snelheid over de golven van de Middellandse Zee en omstreeks twee uur in de nacht bevond het jacht zich op

een vijftal mijlen van Marseille.

Raffles riep een kort bevel door de spreekbuis naar de machinekamer en dadelijk begon de schroef langzamer te draaien. Even daarna stond zij volkomen stil.

Een verbaasde, jonge stem klonk van het voordek:

— Wat is dat, Edward? De voorraad olie is toch niet uitgeput?

— Neen, ik heb de boot met opzet gestopt, Charles, klonk de rustige stem van Raffles. Maak de motorsloep in orde. Draag er het valies in, een kompas, een paar bussen scheepsbesluit, en wat water. Overtuig je dat de benzinetank gevuld is.

— Maar mijn hemel, waarom?

— Omdat wij het jacht gaan verlaten, Charles.

— Maar zij zullen ons nazetten; zij lopen toch harder dan een motorsloep.

— Zij kunnen ons niet nazetten, want ik laat het jacht zinken.

Er klonk een kreet, Brand stormde de trap op, en kwam met een bleek gezicht voor Raffles staan, die hij bij de arm greep en toeriep:

— Je meent toch zeker niet in ernst, dat je dit jacht met bijna twintig opvarenden wilt laten zinken in volle zee?

— Dat is inderdaad mijn plan, amice, maar je behoeft je volstrekt niet ongerust te maken, antwoordde Raffles koeltjes. Volg mijn instructies op en laat het anker uitwerpen.

Brand keek Raffles nog een ogenblik strak aan, ging toen zwijgend weer naar beneden en deed zo snel mogelijk alles wat Raffles hem had bevolen. De motorsloep werd buiten de davits gedraaid, en was nu gereed om te worden neergelaten in zee. Het was een vrij groot vaartuig, en kon gemakkelijk acht of tien personen bevatten.

Raffles hoorde hoe de ankerketting door de kluisgaten liep en zag de reusachtige gedaante van Henderson bij het ankerspil, toen hij plotseling diens verbaasde stem hoorde:

— Maar voor de duivel, de ketting loopt geen meter uit, mylord.

— In orde, James, klonk de opgewekte stem van Raffles. Dat wist ik. Wij

zijn hier boven een zandplaat, waarvan ik het bestaan zeer goed kende. Pak het anker? Goed! Dan vlug alle manschappen naar boven op het dek gedragen, en de prop uit de bodem geslagen. Overtuig je dat niemand beneden blijft.

Bijna een vol half uur verliep, en toen waren alle nog bewusteloze matrozen, stewards, de machinisten en de kok in de frisse lucht gebracht, en neergeveld op het dek.

Zware slagen klonken toen in het ruim van het schip, en even daarna kwam Henderson naar boven stormen, roepende:

— Het water stroomt met een arm-dikke straal het schip binnen, mylord.

— All right, James, Plaats je dan bij de sloep, en wacht tot ik kom.

De «Fridjof» begon snel te zinken, terwijl alle ruimen ruisend vol liepen.

Raffles was de trap afgedaald, en hoorde de stem van Brand bij zijn oor, die fluisterend vroeg:

— En Lupin?

— Hij zal het schip niet kunnen verlaten, amice. Ditmaal geloof ik wel, dat wij van hem af zijn, en je begrijpt wel dat ik hem liever niet zelf meeneem.

Steeds dieper zonk het schip; plotseling gingen alle lichten uit, de dynamo was onder water gekomen.

— Het is jammer van het mooie jacht mompelde Raffles, maar het hemd is nu eenmaal nader dan de rok. Over vier uren wordt het pas licht, dan zijn wij hoog en breed te Marseille, de bank opent haar kantoor om half negen, en deze zandplaat is nogal afgelegen, men zal het wrak niet zo gauw vinden. De opvarenden lopen niet het minste gevaar, want je voelt wel dat het jacht muurvast ligt, volkomen onbeweeglijk, en thans niet verder zinkt; het water heeft het dek nog niet eens bereikt. Maak nu de andere sloepen los, en laat ze wegdrijven...

Nog een kwartier verstreek, en de twee andere, kleine sloepen dreven op verre afstand op de golven, meegevoerd door de stroom. Henderson en Brand lieten behoedzaam de motorsloep aan de takels zakken, tot zij de oppervlakte van het water bereikt had. Zij konden

gemakkelijk in de boot stappen, en wachtten nog slechts op Raffles.

Deze had zich glimlachend tot de zeer geschrokken passagier in hemdsmouwen die gedurende de laatste uren als machinist gefungeerd had, gewend, en zei nu:

— Mijn waarde heer, gij zijt nog geheel vrij in uw bewegingen, naar ik zie, en kunt de anderen gemakkelijk uit hun benarde positie bevrijden. Het is hier nu zeer donker, maar, het moest. Doe de groeten aan mijnheer Tucker en de anderen. Vaarwel, en verveel u niet al te erg, tot aan het ogenblik, dat een voorbijvarend schip uw toestand zal ontdekken. Ik beloof u overigens, dat ik te Marseille onmiddellijk de havenautoriteiten op de hoogte zal brengen, zodra ik een kleine affaire met een der banken aldaar zal hebben afgewikkeld.

Raffles wipte in de boot, de takels werden losgemaakt, de kleine schroef begon vinnig te draaien en de motor sloep verdween in de duisternis...

* * *

Het was pas zeer laat in de ochtend van de volgende dag, toen alle opvarenden van het wrak der «Fridjof» werden gehaald.

Jenny Bernard, aan het hoofd gewond, werd gearresteerd.

Van Lupin was echter geen spoor te ontdekken.

Het bleek pas naderhand, dat hij een afstand van tien kilometer zwemmend had afgelegd, bij het krieken van de dag, en toen Raffles het hoorde, weken later, riep hij vol bewondering uit:

— Hij is een schurk en een zeer gevaarlijke, maar hij is een moedig man.!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

WANDA ZELENOY

GEHEEL NIEUWE SÉRIE

12 WILD - WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 59.⁴⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Duivelscanyon door G. Richardson. — 2. Oog om Oog door Ross Woods. — 3. Vete in Montana. — 4. Als de Mesa roept, beide door Ch. H. Snow. — 5. Mijn Revolver is mijn wet. — 6. Zijn Schuld betaald. — 7. Steve Grant vecht voor zijn leven, alle drie door Will Ermine. — 8. De Blauwe vogelvrij verklaard. — 9. De Blauwe als spoorzoeker, beide door Luke Allan. — 10. Zijn Erfdeel, door Wm. Colt MacDonald. — 11. De Slag in Eagle Creek. — 12. Slechte Medicijn, beide door Colt Henderson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.640 pagina's.

Deze boeken kostten f 59.40, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 4 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266